HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2011 Cena $ 2.50 JANUARY 201

Panna Maria Pomocná ve Zlatých Horách

Poutní místo Panny Marie Pomocné Maria Hilf) se nachází v hlubokých le-ích u Zlatých Hor asi 14 kilometrů od eseníku. U jeho zrodu stál zvláštní pří-běh. V době 30leté války za vpádu švéd-ských vojsk utekla Anna Tannheiserová, která byla v požehnaném stavu, na horu Boží Dar, kde osamocená porodila syna Martina, který se stal pozdějším váže-ným občanem a městským radním. Z vděčnosti za záchranu při svém narození přikázal v poslední vůli, aby na tomto místě byl zavěšen obraz Panny Marie. Tento příkaz splnila jeho dcera Marie Weisová a nechala v roce 1718 zhotovit malířem Šimonem Schwarzerem kopii slavného obrazu pasovské Madony s dí-tětem namalovaného Lucasem Cranachem st. (žil v letech 1472-1553). Zlato-horská kopie se liší oblečením a koruna-kami, které na originále nejsou. Obraz začal přitahovat zástupy poutníků svým zvláštním kouzlem i vyslyšením a u-zdravením z různých nemocí. Během deseti let byla na místě narození chlapce Martina postavena kaple a zápisy vyše-třující biskupské komise (tvořili ji kněz a dva lékaři) svědčí o tom, že během poměrně krátkého období došlo nejméně k pěti zázračným uzdravením. Na přání věřících Zuckmantlu (dnešních Zlatých Hor) biskupský úřad ve Vratislavi svolil, aby byl velmi krásný obraz roku 1729 přenesen do farního kostela. Tento zá-zračný obraz tam zůstal dodnes. Pro lesní kapli byla zhotovena kopie jiná.

Zakrátko však bylo toto poutní místo poprvé ve velkém nebezpečí. „Osvícen-ské" reformy Josefa II. dosáhly i sem a v roce 1785 bylo vrchností nařízeno dře-věnou kapli zbourat. Obyvatelstvo Zla-tých Hor podpořeno biskupstvím se však bránilo. Odvolání proti úřednímu rozhodnutí bylo sice zamítnuto, ale ke zbourání kaple nedošlo, protože se v ši-rém okolí nenašel nikdo, kdo by byl ochoten státní příkaz splnit. A to ani pod pohrůžkou, že k provedení příkazu bude použito vojska. Bylo to ale v době napoleonských válek a stát měl asi jiné starosti. Roku 1819 bylo úředně povole-no kapli znovu otevřít . Kapacita kaple nedostačovala, a proto byla posléze na-hrazen poutním kostelem vybudovaným v letech 1834-1841. Po zbudování no-vého kostela se počet poutníků ještě zvýšil a obliba Maria Hilf se vedle ně-meckých obyvatel rozšířila i mezi pol-ské katolíky. Píle zlatohorských duchov-ních i obětavá láska věřících přinášely stále nové výsledky i při zvelebování poutního místa.

Postupně bylo doplněno i okolí, křížo-vá cesta ve formě dvoumetrových ka-menných pyramid, kaple sv. Anny, sv. Marty, lurdská jeskyně, vodní kaple se studánkou, poutní dům a aj. Počet pout-níků před 2. svět. válkou se pohyboval kolem 80-100 tisíc ročně. Válečné udá-losti Maria Hilf nepoškodily. Poslední německý duchovní Reinhold Wolný dobrou tradici poutního místa znovu oži-vil. Nenávist k Němcům a fanatický od-por nastupující komunistické moci vůči Kristovu učení však zanedlouho přinesly zvrat a poutní místo spělo k neodvratné zkáze.

V letech komunistické diktatury byly pod různými záminkami zakázány nejdří-ve poutě (1952) a poté následovala celko-vá devastace. Najatí vandalové postupně rozbili oltáře, lavice a nakonec i varha-ny. Byla rozebrána kostelní dlažba a mra-morové obložení, schodiště i zdivo kaplí. Z tohoto materiálu byla později nedaleko odtud postavena čekárna u autobusové zastávky. Marná byla snaha zachránit svatyni v r. 1968, kdy byla renovována střechou a učiněna příprava pro rozsá-hlou generální opravu. Nerovný souboj s komunistickou diktaturou trvající bez-mála 20 roků skončil 22. září 1973, kdy byl kostel vyhozen do vzduchu a buldo-zery srovnán se zemí... Vše zůstalo v pra-chu země. Jen kamení, zbytky plechu z cibulových střech kapli, tu a tam kus shnilého krovu či bezhlavý anděl dávaly plných 17 let tušit, že náhodný lesní ná-vštěvník stojí na místě posvátném. Zbyla jen pustá samota, křoviny a kopři-vy... Věřící se však nevzdali a když ne-bylo možno pořádat poutě a chodit na křížové cesty ve dne, chodili na křížovou cestu, dlouhou 4 kilometry, v noci.

Hned po revoluci v r. 1990 bylo usta-noveno Sdružení pro obnovu poutního místa spojené s výstavbou Centra du-chovní obnovy. V dubnu 1990 byl po-svěcen základní kámen papežem Janem Pavlem II. na Velehradě. Stavební práce započaly na jaře 1993 a dne 23.9.1995 byl kostel posvěcen olomouckým arci-biskupem Janem Graubnerem. V dalších létech byl posvěcen klášter a poutní dům, ambity, venkovní obětní stůl a zvony. 8. prosince 1998 byla ustanovena samostatná Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné. V plném rozsahu se obnovily poutě, bohoslužby se konají v jazyce českém, německém a polském, setkávají se zde různé iniciati-vy, zejména mládeže.

Když se v srpnu 1990 konala první pouť, po slavné mši svaté ve farním chrámu následovala smírná křížová ce-sta na místo původního poutního kos-tela. Na kopec vystoupilo na 600 věří-cích. Spolu s otcem biskupem Josefem Hrdličkou děkovali za dar svobody a prosili, aby znovu ožila úcta k Boho-rodičce, aby se v celé naší vlasti pro-hlubovala víra v jejího Syna. Tato pouť vyjadřovala veliké úsilí chránit klíčící životy proti uvolněným státním potrato-vým praktikám. Tak zde byla Panna Maria Pomocná postavena jako „Ochránkyně nenarozených" a toto poutní místo se tak definitivně stalo mí-stem modliteb k Panně Marii Pomocné za všechny nastávající matky a za ochra-nu počatého života.

Poutní místo Zlaté Hory se liší svým pohnutým osudem od jiných poutních míst. Jeho případ ukazuje, že navzdory zvrácené ideologii třídní nenávisti, která v této zemi vládla více než 40 roků, je síla ducha a víry hnacím motorem nové kapitoly poutního místa Panny Marie Pomocné ve Zlatých Horách.

Foto na titulní straně:
Nový kostel Panny Marie Pomocné – Ochránkyně života s ambity a poutním areálem na hoře Boží Dar u Zlatých Hor

Hlasy národa k Vám putují již deset let

Vážení čtenáři a pravidelní odběratelé Hlasů národa.

Zasíláme Vám srdečný novoroční pozdrav z redakce našeho měsíčníku v Chicagu. Tímto číslem oslavujeme naše jubileum. Hlasy národa k Vám totiž přicházejí již celou desítku let a nyní vstupujeme do desítky druhé. Ano, měsíc, co měsíc, rok za rokem vychází náš měsíčník s rozsahem 32 stran, aby Vám přinášel Boží slovo, zprávy z vlasti i života církve ve světě a spoustu zajímavého čtení z oblasti kultury a dějin, různé povídky a životní příběhy, povídání o krásách naší vlasti a jejich chrámech, které se třpytí jako drahokamy v každém městě. To vše doplněno spoustou barevných a černobílých obrázků. Deset roků je dost dlouhá doba a velký kus vykonané práce. Poděkování patří všem redaktorům, dopisovatelům i dobrovolným pracovníkům, kteří pomáhají se skládáním novin a distribucí. Jmenovitě bych chtěl vyslovit velké uznání za obětavou práci našim pravidelným chicagským redaktorům Karlu Chrobákovi a Antonínu Jandáčkovi a našim stálým dopisovatelům Vladimíře Williamsové z Berwynu, Lubomíru Hromádkovi z Washingtonu, D.C., Ing. Aleně Kulheimové z České republiky a P. Josefu Koláčkovi, SJ z Říma a náš dík patří i mnoha dalším čtenářům kteří nám často posílají zajímavé články nebo překlady k otištění. Hlasy národa mají ještě dnes řadu příznivců a z mnoha dopisů a ohlasů víme, že je naši krajané rádi čtou a na každé nové číslo se těší.

Není snadné pokračovat dál, ale přece se o to budeme snažit. Můj předchůdce Fr. Vojtěch Vít, OSB vždy hovořil při vydávání Hlasu národa o tiskovém apoštolátu, já už to nazývám skromněji jen duchovní osvětou. Přece však toto světlo září svými paprsky do všech koutů USA a některé výtisky putují do Kanady, České republiky i dalších zemí Evropy. Dosud náš časopis vychází v nákladu 350 výtisků měsíčně. Není to mnoho, předplatitelů každý rok ubývá, ale ti, kdo dnes měsíčník berou ho také poctivě čtou, nejedná se tedy o jakýsi formální odběr, kdy se to se spoustou brakových tiskovin a reklam hodí do koše. V průběhu několika posledních roků zaniklo mnoho našich krajanských novin: Hlas národa, vydávaný v novinové podobě kulturním střediskem Velehrad, Nedělní Hlasatel v Chicagu, který vycházel více jak sto let, nepřežil ani moderní reprezentační bulvární Chicago žurnál, v době nedávné skončily Kanadské listy i Americké listy v New Yorku. Příčiny jsou různé, nedostatek redaktorů, málo odběratelů a především nedostatek finančních prostředků. I nad Hlasy národa se stahovaly mraky, zvláště, když v minulém roce začala vypovídat naše barevná laserová tiskárna, na které časopis již deset roků tiskneme a která za tu doby vychrlila více než milion hustě potištěných stránek. Na novou tiskárnu jsem, vzhledem tíživé finanční situaci České misie neměl, tak jsem se rozhodoval, zda už s Hlasy neskončíme. Pomohlo samo nebe v podobě dobrého člověka. Totiž náš obětavý farník a dlouholetý údržbář tiskařských strojů Jan Mankoš, když sháněl součástky na opravu pokažené tiskárny, dostal nabídku koupit zachovalý stroj na

HLASY NÁRODA
VOICES OF THE NATION
ČTRNÁCTIDENÍK ČESKÉ KATOLICKÉ MISIE V CHICAGU

Titulní stránka prvního čísla Hlasů národa, které vyšlo v lednu 2001. První rok časopis vycházel jako čtrnáctideník, potom jako měsíčník.

němž bylo natisknuto jen asi 80 tisíc kopií a tak jsme tiskárnu, která nová stojí 10 tisíc dolarů dostali za pouhých 400 dolarů. To bylo pro mě znamením, že máme ve vydávání Hlasů národa pokračovat.

A tak vstupujeme do nové desítky života našeho měsíčníku. Je to vskutku práce mravenčí a nekonečná, protože po vydání jednoho čísla, už musí člověk začít pracovat na dalším a tak dále. Šéfredaktor Mons. Hladík, který texty vybírá, sám opisuje a dělá celou grafickou úpravu časopisu nad každým číslem stráví 50 - 60 hodin čistého času, podobně aspoň deset hodin času stráví nad korekturami Karel Chrobák a příprava obálek s nalepením poštovních známek a štítků s adresami a potom složení jednotlivých čísel, jejich sešití a vložení do obálek, to zabere dvěma až třem pomocníkům plné dva pracovní dny. Všichni to dělají naprosto zdarma ke cti a slávě Boží a se zápalem pro věc, aby se dobré čtení v české řeči dostalo ke všem lidem v cizině, kteří o ně mají zájem. Díky tomu Hlasy národa vycházejí stále za stejnou cenu, i když poštovné mnohokrát za těch deset let výrazně podražilo.

Milí čtenáři, děkujeme Vám za Vaši přízeň a za to, že noviny čtete. Prosíme Vás, doporučte časopis svým známým, nebo jim ho sami předplaťte jako vhodný dárek. Pokud bude dostatek odběratelů, bude měsíčník stále vycházet. Vynasnažíme se, aby měl stále vysokou úroveň, abyste v něm našli informace, poučení i zábavu, zkrátka, abyste se na každé nové číslo těšili tak jako dosud.

Do nového roku 2011 Vám i Vašim rodinám přejeme hojnost Božího požehnání, mnoho štěstí v osobním životě a mnoho úspěchů ve Vaší práci.

Mons. Dušan Hladík a redakční rada

LITURGICKÁ ČTENÍ

2. neděle v mezidobí - 16.ledna 2011

1. ČTENÍ - Iz 49,3.5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin mi řekl: „Jsi mým Služebníkem, Izraelem, prosla vím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, protože Bůh můj je mou silou. Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,1-3

Začátek prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Pavel, z Boží vůle povolaný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Jan 1,29-34

Slova svatého evangelia podle Jana.

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

3. neděle v mezidobí - 23.ledna 2011

1. ČTENÍ - Iz 8,23b - 9,3

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

V první době ponížil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftali, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvěstuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,10-13.17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká něco jiného: „Já držím s Pavlem!“, „já zase s Apollem!“, „a já s Petrem!“, „já s Kristem!“ Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás ukřižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlově pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

EVANGELIUM - Mt 4,12-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan Křtitel uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: ‚Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti.‘ Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry - Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali sítě a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry – Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují sítě. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o Božím království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

4.neděle v mezidobí - 30.ledna 2011

1. ČTENÍ - Sof 2, 3; 3, 12-13

Čtení z knihy proroka Sofoniáše.

Hledejte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. Uprostřed tebe zanechám lid pokorný a chudý. Budou hledat své útočiště v Hospodinově jménu ti, kdo zbudou z Izraele. Nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívat, nikdo je nebude děsit.

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,26-31

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Jen se podívejte, bratři, komu se u vás dostalo povolání! Není tu mnoho moudrých lidí podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. A přece: ty, které svět pokládá za pošetilé, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet. A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jako dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmu: ‚Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.‘

EVANGELIUM - Mt 5,1-12a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blaho-

slavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu."

5.neděle v mezidobí - 6.února 2011

1. ČTENÍ - Iz 58, 7-10

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on řekne: ‚Zde jsem!' Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, tvůj soumrak se stane poledním jasem."

2. ČTENÍ - 1 Kor 2,1-5

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nepřišel jsem s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného. Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami. A moje mluvení a kázání nezáleželo v přemlouvavých slovech moudrosti, ale v projevování Ducha a moci. To proto, aby se vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na moudrosti lidské.

EVANGELIUM - Mt 5,13-16

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítilna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích."

6.neděle v mezidobí - 13.února 2011

1. ČTENÍ - Sir 15,16-21 (řec. 15-20)

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat věrným. Bůh před tebe položil oheň i vodu, vztáhni ruku, po čem chceš. Před každým je život a smrt, každému dá Bůh to, co kdo bude chtít. Převelká je moudrost Páně, je všemohoucí a všechno vidí. Jeho oči hledí na ty, kdo se ho bojí, on zná každý lidský skutek. Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovolení, aby hřešil.

2. ČTENÍ - 1 Kor 2,6-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Učíme moudrosti, ale jen ty nejpokročilejší. To však není moudrost tohoto světa ani moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Jejich moc je už zlomena. Moudrost, které učíme, je od Boha, plná tajemství a skrytá. Bůh ji už před lety pro nás předurčil k naší slávě. Nikdo z těch, kdo vládnou tímto světem, neměl o ní tušení. Protože kdyby o ní něco věděli, nikdy by Pána slávy neukřižovali. Ale -jak stojí v Písmu - my zvěstujeme to, co 'oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslil, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují'. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všecko, i hlubiny Boží.

EVANGELIUM - Mt 5,17-37

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všecko nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání - a třeba i to nejmenší - a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký. Říkám vám: Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: Nezabiješ! Kdo by zabil, propadne soudu.' A já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovi, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím vám: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního haléře. Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Nezcizoložíš!' Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci. Svádí-li tě pravé oko, vyloupni ho a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo uvrženo do pekla. A svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla. Také bylo řečeno: 'Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se rozvede se ženou - mimo případ smilstva - uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu svou přísahu.' Ale já vám říkám: Vůbec nepřísahejte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahej, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého."

České mše svaté v kostele České misie
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513
v sobotu v 6:30 večer s nedělní platností a v neděli v 10:30 dopoledne
v pondělí v 9:00 ráno, ve středu v 10:00 dopoledne (pak setkání seniorů)
v úterý, ve čtvrtek a v pátek v 7:00 večer

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.prosince 2010

Politické události

Ministr Drobil podal demisi kvůli údajné korupční aféře

Ministr životního prostředí Pavel Drobil (ODS) rezignoval ve středu 15. prosince na svůj post jen pár hodin po zveřejnění nahrávek naznačujících, že jeho blízcí spolupracovníci tlačili na manipulování zakázek na Státním fondu životního prostředí (SFŽP). Učinil tak po jednání špiček ODS a stran vládní koalice. Ministr Drobil údajně žádal šéfa fondu Libora Michálka, aby zničil své nahrávky, které prokazují, že ministrův poradce Martin Knetig a také náměstek předsedy fondu Dušan Fibingr chtěli Michálka přimět k manipulacím s veřejnými zakázkami. Podle Michálka byl vyvíjen nátlak na jeho osobu již od jeho jmenování do funkce v srpnu 2010. Šlo především o financování zakázek a výběr právní poradenské firmy v hodnotě 80 milionů korun. Peníze měly sloužit k financování Drobilovy politické kariéry. Drobil je místopředsedou ODS. Kneting prý dále žádal, aby si SFŽP uložil 5 miliard korun u předem určené banky. Michálek tvrdí, že když odmítl spoluhrát, povolal si ho ministr a nabídl mu post na ministerstvu výměnou za smazání nahrávky. Michálek podal v pondělí na Knetinga s Fibingrem trestní oznámení. Ministr Drobil v reakci na to Knetiga i Michálka odvolal a Fibingrovi, kterého kompromitují e-maily, nařídil nucenou dovolenou. Oznámil to v úterý 14. prosince na mimořádné tiskové konferenci. Zároveň ale ministr odmítal jakoukoli spojitost s kauzou. „Pokud se můj poradce zbláznil, nenesu za to odpovědnost," uvedl pro MF Dnes, která na případ pozornila. Po dohodě s premiérem Petrem Nečasem (ODS) Drobil vládu podle deníku Právo opustí, až vyřeší personální situaci na Státním fondu životního prostředí. Než ODS navrhne nového kandidáta, úřad provizorně povede současná první náměstkyně Rút Bízková (ODS), která byla ministryní ve vládě Jana Fischera.

Aféra s údajnou korupcí vyvrcholila hlasováním o vládě, koalici sjednotil prezident

Aféra ze Státního fondu životního prostředí málem porazila celou vládu. Opoziční ČSSD kvůli ní vyvolala hlasování o nedůvěře a ještě den před mimořádnou schůzí Poslanecké sněmovny nebylo jasné, zda koaliční Věci veřejné další trvání kabinetu Petra Nečase podpoří. K dohodě všechny tři vládní strany dospěly až na schůzce, kterou na Hrad svolal prezident Václav Klaus. Při hlasování v úterý 21. prosince se pro nedůvěru vládě vyslovilo 80 opozičních poslanců z ČSSD a KSČM. Všech 113 přítomných poslanců z vládních stran hlasovalo proti. Aby vláda padla, muselo by hlasovat pro 101 poslanců. "Nebudeme zakrývat, že by to byla bývala nějaká selanka. Asi tušíte, že nikoli," řekl po hlasování premiér Nečas (ODS) na tiskové konferenci. "Nicméně nakonec se vždycky počítá výsledek." Pro rozhodnutí Věcí veřejných byla klíčová reakce prezidenta Václava Klause. Ten v pondělí večer zavolal zástupcům tří koaličních stran a pozval je na Hrad. Po jednání, jež trvalo dvě a půl hodiny, Věci veřejné oznámily, že vládu podrží. O podrobnostech jednání nechtěl nikdo z nich mluvit. Podle všeho se strany dohodly na splnění určitých podmínek. Jednou z nich byl odchod policejního prezidenta Oldřicha Martinů, o který se Věci veřejné snaží už několik měsíců. Naposledy jim vadilo, že se sešel s premiérem Nečasem a informoval ho o průběhu vyšetřování aféry. Podle Václava Lásky z Transparency International je taková schůzka absolutně nepřijatelná. „To je něco, co mě šokuje. Policejní prezident se nemůže scházet s politikem a mluvit s ním o živém případu. Obzvláště když jde o předsedu strany, jejíž představitelé v kauze figurují," prohlásil pro deník MF Dnes. Martinů den po hlasování Sněmovny oznámil, že ke konci prosince odejde. "Důvodem je snaha uklidnit situaci v policii a nekomplikovat ani tu politickou," citoval iDnes.cz. Dalším krokem by měl být podle serveru Novinky.cz návrat Libora Michálka, který kauzu rozpoutal nahrávkami jednání ministra Pavla Drobila (ODS), jeho poradce Martina Knetiga a náměstka Dušana Fibingra, do funkce na Státním fondu životního prostředí. Neshody ve vládě vyvolaly informace o tom, že premiér Nečas i ministr vnitra Radek John (VV) o korupci na ministerstvu věděli. Nečas tvrdí, že poslal Michálka, který nahrávky korupčního jednání pořizoval, za policii. Michálek ale říká, že ho odkázal jen na ministra Drobila, který však na jeho nahrávkách sám hovořil. Ministr John mu zase poradil, aby o korupci získal důkaz. Oba se odvolávají na to, že o korupci tehdy neexistovaly žádné důkazy a oni nemohli nic jiného dělat.

Přes čtyři tisíce lékařů hrozí odchodem do zahraničí za lepšími podmínkami

V pondělí 13. prosince se v pražské Thomayerově nemocnici odehrála první ze série závěrečných diskusí Lékařského odborového klubu. Jeho členové prezentovali požadavky nespokojených lékařů a argumentovali podmínkami a platy v zahraničí. Lékaři tvrdí, že hromadně opustí svá místa v případě, že jejich platy nebudou zvýšeny na trojnásobek průměrné mzdy, což činí asi 70 tisíc korun. Výpověď aktuálně zvažuje asi čtvrtina z 16 tisíc nespokojených doktorů, pracujících v nemocnicích po celé republice. Černobílá sanitka s mottem Náš exodus, Váš exitus zakončuje svou agitační cestu v Praze poté, co projela všemi kraji České republiky. První výpovědi se na stolech ředitelů nemocnic objevily v listopadu. V současné době se platy lékařů (včetně přesčasů) pohybují okolo 2,1 násobku průměrné mzdy a v porovnání s minulostí stoupají jen velmi pomalu (viz www.dekujeme-odchazime.cz).
Ministr zdravotnictví Leoš Heger uznal, že nespokojenost lékařů je oprávněná, bohužel prý ale nejsou na zvýšení platů peníze. Řekl, že odchod lékařů by mohl způsobit stav nouze, stále však doufá, že situace nebude ve skutečnosti tak vážná, aby ohrozila chod nemocnic. Pokud by se to přece stalo, muselo by se přistoupit ke speciálnímu vyjednávání. „Pod tímto tlakem jim ty platy budeme muset masově zvýšit a použít peníze, které máme například pro přírodní katastrofy," řekl ministr Hospodářským novinám. Od tohoto tvrzení se distancoval ministr financí Miroslav Kalousek, pre-

miér Petr Nečas výrok nekomentoval. Následující den Heger na Žofínském fóru představil také tři pilíře změn ve zdravotnictví, které by měly vyřešit problém financování. Pacienti by si podle něj mohli připlatit za nadstandardní péči, dále by se měl zefektivnit mechanismus nákupu materiálu tak, aby odpovídal požadavkům a byl vždy využit, a utahování opasků by se nemělo vyhnout ani zdravotním pojišťovnám. „Myslím si, že celá akce má význam, protože požadavky na zvýšené platy lékařů v nemocnicích jsou naprosto oprávněné. Nevnímám z poslední doby žádného politika ani ministra zdravotnictví, že by říkal, že není správné, aby se platy v nemocnicích zvýšily. Tvrdí jedině neustále, že není dostatek finančních prostředků, ale to je argument, který tady slyšíme už dvacet let," řekl chirurg Pavel Pafko pro Český rozhlas. Dále tvrdí, že problémy se dají očekávat v přihraničních oblastech, kde už dnes jsou problémy, ve fakultních nemocnicích prý bude odborníků dostatek. Marek Zeman, ředitel Fakultní nemocnice Vinohrady sice lékařům rozumí, ale podotýká, že by měli být solidární a chápat finanční problémy státu.

Odbory ohlásily, že výzvu Děkujeme, odcházíme, ve které požadují zlepšení platových podmínek ve zdravotnictví, podepsalo 3 513 lékařů. Nejhorší situace je zřejmě na Vysočině, kde podalo výpověď 80 % lékařů. Celkem nejvíce výpovědí - 508 - hlásí Moravskoslezský kraj. Předseda Senátu Milan Štěch z ČSSD považuje situaci za vážnou. Vyzval ministra zdravotnictví Leoše Hegera (TOP) a premiéra Petra Nečase (ODS), aby začali s představiteli lékařů a zdravotníků jednat. Opozice tento týden neprosadila, aby se zdravotnictví věnovala mimořádná schůze Poslanecké sněmovny.

Bavorský premiér prolomil ledy. Poprvé v historii navštívil Prahu

Zázrak. Tak komentoval převratnou návštěvu bavorský deník Nordbayerischer Kurier. Bavorský premiér Horst Seehofer se neohlížel na linii vytyčenou svými předchůdci a ve dnech 19. a 20. prosince se v Praze setkal s předsedou vlády Petrem Nečasem, ministrem zahraničí Karlem Schwarzenbergem a pražským arcibiskupem Dominikem Dukou. „Dlouho jsme čekali na tuto výjimečnou událost. Je to správná a nutná návštěva," prohlásil premiér spolkové země, která přijala nejvíce Němců odsunutých z československých Sudet. Cesty se proto účastnil i Berndt Posselt, šéf sudetských Němců. Právě odlišný názor na vývoj poválečných dějin totiž dlouho komplikoval komunikaci mezi Prahou a Mnichovem. „Máme sice rozdílné názory na některé otázky, chceme však otevřít novou kapitolu vzájemných vztahů," uvedl Seehofer. „Teď jsme učinili první krok," dodal a pozval českého předsedu vlády na návštěvu Bavorska. Premiéři se ovšem zaměřili především na ekonomickou spolupráci. Největší země Spolkové republiky Německo je zároveň nejdůležitějším odbytištěm českého zboží. Nečas se Seehoferem se tak například zmínili o projektu modernizace železniční tratě Praha – Mnichov. Jednali také o kontrolách v německém příhraničí, které Češi vnímají velmi negativně kvůli údajné aroganci a diskriminaci od policistů. „Chceme je zprůhlednit. Zavedeme společné česko-německé hlídky, aby se vyřešily potíže s jazykovou bariérou," objasnil další postup Horst Seehofer.

Projekt Galileo bude mít sídlo v Praze

Evropský navigační systém, který se chystá konkurovat americkému GPS, bude sídlit v Praze. O umístění této přestižní unijní instituce se ve čtvrtek 9. prosince rozhodlo v Bruselu. Do pražských Holešovic se přestěhuje provozní a administrativní část projektu. Pro Českou republiku to nebude znamenat pouze prestiž a zlepšení postavení ve vesmírném průmyslu, ale také nová pracovní místa a zodpovědnost za velký evropský projekt. "Z politického hlediska to znamená, že vás berou vážně," řekl iDnes Jiří Chod z Katedry telekomunikační techniky ČVUT. O projekt Galileo se původně ucházelo jedenáct zemí. V Bruselu pro Prahu nakonec hlasovalo 22 z 27 velvyslanců, v pátek potom rozhodnutí formálně potvrdila Rada ministrů. V české historii je to poprvé, co se něco takového podařilo. Navigační systém Galileo společně budují EU a Evropská kosmická agentura. Jeho účelem je odstranit závislost Evropy na americkém GPS a také by měl pokrýt severní Evropu, kde se i GPS využívá jen omezeně. Bude ho tvořit 30 družic, které obíhají ve výšce 23 kilometrů nad Zemí. Vedle navigace řidičům dokáže Galileo také přijmout nouzové signály z lodí, letadel i od jednotlivců. S nadstavbovými aplikacemi bude například možné ovládat mýtné systémy.

Ze Slovenska

Slovensko dostalo cenu Spojenec svobody

Americká nadace Celebrate Freedom zvolila za spojence svobody pro rok 2011 Slovensko. Informoval o tom deník SME. Písemné potvrzení převzal slovenský poslanec Peter Burian v úterý 7. prosince v americkému Kongresu. Ocenění Spojenec svobody nadace každoročně uděluje zemím, které hájí svobodu a demokracii a zároveň jsou blízkými partnery Spojených států. Předání listu se zúčastnil i člen Sněmovny reprezentantů Joe Wilson, který ve své řeči ocenil Slovensko jako politického spojence i jako partnera při bezpečnostních misích, jako je ISAF v Afghánistánu. Vyzdvihl také profesionalitu slovenských vojáků. Cenu ovšem zástupci Slovenska dostanou do rukou až v dubnu, kdy se koná slavnostní ceremonie v sídle Celebrate Freedom v Jižní Karolíně.

Maďarský premiér Orbán navštívil Slovensko a setkal se s Radičovou

Maďarský premiér Viktor Orbán navštívil 14. prosince v rámci svého předsednického turné Bratislavu, kde se sešel s premiérkou Ivetou Radičovou. Orbán představil program Maďarska, které stane v čele Evropské unie 1. ledna příštího roku, a nahradí tak v předsednictví Belgii. Jedním z cílů, které si maďarské předsednictví klade, je např. rozšíření EU, zvýšení energetické bezpečnosti a integrace evropských Romů - právě těch žije na maďarském území více než sedm set tisíc. Také se chce zaměřit na ekonomické otázky, jako jsou posilování rozpočtové disciplíny a návrh reformy Paktu stability a růstu, kdy by se Maďarsko snažilo co nejvíce snížit nezaměstnanost. Premiéři se shodli v otázkách energetické bezpečnosti, ale když přišla řeč na nedořešený spor ohledně dvojího občanství, nechala se Radičová slyšet, že jsou témata, v nichž jsou po-

zice obou zemí poměrně vzdálené. „Je to především téma dvojího občanství, kde jsou postoje a názory Maďarské republiky a Slovenské republiky diametrálně odlišné," citovala média premiérku. Kontroverzní zákon o dvojím občanství, který způsobuje napětí mezi Maďarskem a Slovenskem, schválil maďarský parlament letos v květnu a zjednodušuje udělení maďarského občanství Maďarům žijícím v zahraničí. Stačí jim k tomu pouze umět jazyk a mít maďarský původ. To by ovšem znamenalo, že by na něj mělo nárok skoro půl milionů etnických Maďarů žijících na území Slovenska. Slovenská vláda tehdy v reakci na tento zákon ještě týž den schválila novelu, podle níž každý Slovák, který zažádá o jiné občanství, přijde automaticky o to slovenské. Ke sporu se v květnu vyjádřil i mluvčí Evropské komise Matthew Newman, který vyloučil možný zásah ze strany EU. Orbán se během návštěvy sešel i s představiteli mimoparlamentní Strany maďarské koalice, která zastupuje skoro půlmilionovou maďarskou menšinu žijící na slovenském území.

Ekonomika

Poslanci schválili státní rozpočet se schodkem 135 miliard

Poslanecká sněmovna schválila 15. prosince návrh zákona o státním rozpočtu na rok 2011. Schodek dosáhl 135 miliard korun. Opozici se nepodařilo prosadit žádný z jejích pozměňovacích návrhů. Pro rozpočet hlasovalo všech 118 poslanců vládní koalice. Přestože se ČSSD společně s komunisty snažila prosadit návrh na rozdělení dalších zhruba deseti miliard mezi policisty, zemědělce, hasiče a na sociální služby, změny neprošly. Koalice tak pohodlně prosadila rozpočet se dvěma změnami – jednou z nich je miliarda navíc pro vysoké školy a sto milionů dostanou postižení na dopravu. Schválení rozpočtu není vzhledem k pohodlné většině ODS, TOP 09 a Věcí veřejných žádným překvapením. To, že nebude vzhledem k nutnosti šetřit možné prosadit návrhy levice, řekl už před týdnem ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09). "Kde nic není, ani smrt nebere," uvedl pro iDnes. Proti deficitu se vyslovilo 75 poslanců opozice. Mezi kritiky byl například expremiér Jiří Paroubek (ČSSD), který prohlásil, že kvůli škrtům české hospodářství neporoste a schodek se zvýší na 160 miliard korun.

Na trh přijdou dluhopisy pro občany

Ministerstvo financí nabídne od příštího roku dluhopisy pro občany. V pilotní emisi se na trh dostanou cenné papíry v objemu 10 miliard korun. Proti dosavadní praxi se budou obligace obchodovat už od hodnoty tisíc korun. „Chceme zpestřit trh a očekáváme také větší zapojení veřejnosti do společného hospodaření," citoval ministra financí Miroslava Kalouska (TOP 09) server iDnes.cz. Nakolik budou dluhopisy výnosné, ministerstvo zatím neprozradilo. Novým projektem chce ministerstvo rozšířit investiční možnosti domácností a zároveň si od něj slibuje posílení rozpočtové odpovědnosti. „Občané, kteří budou mít svoje úspory ve státních dluhopisech, si budou dávat veliký pozor, jestli stát dobře hospodaří, uvedl Kalousek pro Novinky.cz. Doposud mohli státní dluhopisy nakupovat pouze velcí investoři jako například banky. Úřad počítá s vydáním krátkodobých obligací se splatností jeden až dva roky a dlouhodobých na pět až šest let. Nejistá zatím zůstává výše úroku. Ministerstvo ji hodlá oznámit až před první emisí, pravděpodobně v polovině příštího roku. Odborníci nicméně už dnes předpovídají, že to státní dluhopisy nebudou mít v konkurenci ostatních finančních produktů jednoduché. „Výhodné by to pro občany mohlo být, pakliže se bude úrok pohybovat alespoň mezi dvěma až třemi procenty. Jinak tento produkt nebude konkurenceschopný, prohlásil ekonomický analytik David Marek v rozhovoru pro iHNed.cz. Státní dluhopisy se obecně považují za bezpečnou investici. Jak připomíná server Mesec.cz, česká vláda nabídla veřejnosti státní dluhopisy naposledy při povodních v roce 1997. Tehdy každá investovaná tisícikoruna dosáhla po pěti letech výnos 349 korun.

Vzrostla průměrná hrubá mzda

Podle nejnovějších údajů Českého statistického úřadu vzrostla průměrná hrubá mzda v třetím čtvrtletí o 2% a dostala se na hodnotu 23 655 korun. Tendence růstu tak nadále pokračuje. Reálně si obyvatelé České republiky moc nepřilepšili, po odečtu inflace mzdy vzrostly jen o 0,1 %. Na průměrnou mzdu dosáhne asi jen třetina Čechů.

Česko nemusí pomáhat krachujícím zemím eurozóny

Lisabonskou smlouvu čekají změny. Ve čtvrtek 16. prosince se na tom dohodli lídři Evropské unie. Díky úpravám vznikne nový záchranný systém pro státy s hospodářskými problémy. Novela má být přijata do dvou let. Nová podoba Lisabonské smlouvy nastavuje podmínky poskytování finanční pomoci zemím eurozóny, která bude podmíněna zavedením úsporných opatření v dané zemi. Státy, v nichž se eurem dosud neplatí, se mohou samy rozhodnout, zda se k pomoci připojí. Česká republika tak podle vyjádření vlády neučiní. Pomoc z její strany by bylo možné očekávat pouze v případě, že by ČR přešla na euro. Záchranný fond nyní disponuje 440 miliardami eur. Například Irsko obdrželo půjčku v hodnotě 67 miliard eur. „Půjde o dvě krátké věty. Rozhodně to neznamená změnu kompetencí, nebude to vyžadovat žádný složitý systém schvalování v členských zemích," řekla Českému rozhlasu stálá představitelka ČR při EU Milena Vicenová. Dosud ovšem není jasné, zda bude změna vyžadovat podpis Václava Klause. „Nedovedu si představit, že by se používaly právnické kličky na vynechání standardního ratifikačního procesu, jehož součástí je i podpis prezidenta republiky," uvedl premiér Petr Nečas podle Aktuálně.cz.

Kurzovní lístek 3. 1. 2011 (střed)

EUR, 1 .....25.085
Kanada, 1 .....18.968
USA, 1 .....18.792

Kultura

Památník národního písemnictví připomněl 200 let od narození Karla Hynka Máchy

Památník národního písemnictví v Praze ožil v pondělí vzpomínkami na Karla Hynka Máchu. Letošní 200. výročí jeho narození uctil večer s názvem Miluji boha, poněvadž není. K oslavě tohoto výročí se zde sešli významní čeští bohemisté a literáti – Jan Vodňanský, Miloslav Topinka, Jiří Fiala a další. Jejich odborné příspěvky doplňovala hudební vystoupení kytaristy Milana Kramaroviče a saxofonisty

Alexeje Bondarova. Večer patřil do série kulturních ekumen, která pravidelně připravují a organizují manželé Eugen a Zuzana Brikciusovi. Karel Hynek Mácha se narodil 16. listopadu 1810 a je považován za nejvýznamnějšího představitele českého romantismu. Svým dílem Máj položil základní kámen české poezie. Věnoval se i próze, napsal povídku Márinka a pracoval na románu Cikáni, který však nestihl dokončit. Byl také hercem, dramatikem, vášnivým cestovatelem a malířem. 8. listopadu 1836, dva dny před chystanou svatbou s Lori Šomkovou, zemřel na cholerinu, mírnější formu cholery. Bylo mu v té době necelých 26 let. Odborníci hovořili o Máchovi nejen jako o významném literárním autorovi, ale i o pozoruhodném a kontroverzním člověku. Tehdejší společnost jeho životní energii vnímala jako výstřednost, nepochopila a ostře kritizovala jeho díla, která našla porozumění až v nerudovské generaci. Současná společnost jej zobrazuje jako národní kult, obraz hrdého vlastence, vyznavače romantické lásky a geniálního básníka. Jiří Fiala, profesor české literatury na Univerzitě Palackého v Olomouci, o něm ve svém vstupu řekl: „Mácha své čtenáře vede k tomu, aby vše, co již tisickrát viděli, viděli nově. Plní tak poslání poezie."

Ohlédnutí za EXPO 2010 má knižní podobu

U příležitosti úspěchu na světové výstavě vychází kniha EXPO 2010 Šanghaj, která dokumentuje přípravy i průběh české účasti. V češtině zatím vyšlo 2000 výtisků, v Šanghaji je ovšem publikace k dostání i v čínštině. Kromě fotografií nabízí kniha i postřehy a zábavné historky spojené především s přípravami doprovodných programů. „V pojetí doprovodných programů jsme byli unikátní a jejich ocenění nám udělalo opravdu radost. Povedlo se nám dostat do prestižních prostor v Šanghaji, ať už šlo o výstavy v galeriích, či módní přehlídky v jiných prostorách. V rámci národního dne pak vystoupilo přes dvě stě českých umělců," uvedla manažerka doprovodných programů EXPO Martina Hončíková na tiskové konferenci 16. prosince. Český pavilon získal na EXPO 2010 v Šanghaji s tématem Lepší město – lepší život, které trvalo od 1.května do 31. října, sedm cen od kulturních institucí i čínských organizátorů. „Ceny i rekordní návštěvnost jsou reflexí toho, kolik snahy jsme vložili do příprav," uvedl Pavel Antonín Stehlík, generální komisař české účasti na EXPO. Příští světová výstava s tématem Nakrmit planetu, energie pro život se uskuteční v roce 2015 v Miláně. Oficiální pozvání dorazí v lednu. „Vzhledem k tomu, jaký úspěch jsme měli v Šanghaji, bych do toho šel klidně znovu," říká Stehlík.

Andersenovy pohádky ožily v Praze

K Vánocům patří sníh a pohádky. Dobře to vědí i v Evropském domě v Praze, kde týden před Štědrým dnem pozvali příznivce dánského spisovatele Hanse Christiana Andersena na promítání cestopisného snímku Viděl jsem tu zemi a filmové pohádky Divoké labutě. Večerem provázel historik Zdeněk Hojda, jehož přednáška zaplněný sál v lecčem překvapila: „Toulky po Evropě se pro Andersena staly každoročním rituálem. Jenom do českých zemí se podíval celkem osmkrát. Poklonil se zde třeba ostatkům svého krajana Tycha Braha a v Thunovském paláci měl roku 1846 dokonce autorské čtení svých pohádek. Prahu označil Andersen v dnešním kontextu trochu úsměvně za „nejhezčí z německých měst". Prvním promítaným snímkem byla „road-movie" po stopách Andersenovy výpravy do Itálie – Viděl jsem tu zemi. Film na základě Andersenových záznamů popisuje deníkovou formou Dánovo putování ze Švýcarska přes Alpy až do Itálie. „Pro Andersena byla cesta do Itálie osudovou, viděl mnoho velkolepých měst od Říma až po Neapol a po návratu domů napsal svůj první velký román Improvizátor," uvedl Hojda. Navzdory simultánnímu překladu z dánštiny však film českého diváka příliš neoslovil. To, na co všichni čekali, přišlo podle známého přísloví, až na konec. Pohádka Divoké labutě z roku 2009 se prezentovala neortodoxním zpracováním plným moderní animační techniky na straně jedné a podivně vyhlížejícími zřejmě nízkonákladovými kulisami na straně druhé. Anotace přitom uvádí, že se na scénografii a kostýmech podílela sama dánská královna Margrethe II., která si zahrála i jednu z epizodních rolí. Divoké labutě, respektive zakleté prince se však přesto po hodině promítání podařilo vysvobodit. Diváci proto mohli do mrazivých pražských ulic odcházet s pocitem, že dobro má zase jednou navrch – alespoň o Vánocích.

Sport

Stručně ze sportu

* Potřetí v kariéře ovládla rychlobruslařka Martina Sáblíková anketu Sportovec roku. Lepší už jsou jen legendární gymnastka Věra Čáslavská a bývalý skvělý oštěpař Jan Železný. Sáblíková díky třem cenným kovům z olympijských her ve Vancouveru předčila běžce na lyžích a stříbrného a bronzového medailistu z Kanady Lukáše Bauera a mistra světa ve skifu Ondřeje Synka. V kategorii týmů vyhráli hokejisté.

* K letošním Vánocům dostala česká čtvrtkařská štafeta z halového MS v Dauhá speciální dárek – bronzovou medaili. Kvartetu Zuzana Hejnová, Denisa Rosolová, Jitka Bartoničková a Zuzana Bergrová ho 18.prosince nadělila Mezinárodní atletická federace IAAF tím, že dodatečně diskvalifikovala třetí jamajskou štafetu kvůli dopingu Bobby-Gay Wilkinsové. Čtvrtkařky tak české výpravě zajistily nejlepší výsledek a jedinou medaili z březnového šampionátu.

* Čeští hokejisté obsadili na turnaji Channel One v Moskvě druhé místo. Na druhém podniku Euro Hockey Tour nejpr ve ve čtvtek 16. prosince pora zili Finsko na nájezdy, o dv dny později sice podlehli do mácímu výběru, ovšem v zá věrečném zápasu zdolali Švéd sko. I přes pět získaných bodi zůstávající v tabulce seriálu dá poslední, na předchozí Karjal totiž jen prohrávali.

* O vánoční překvapení se neděli 19.prosince postaral On dřej Bank v obřím slalomu italské Alta Badii. Po dojezdu se totiž nejdřív rozčiloval z po malé jízdy. Když mu ale vý sledková tabule ukázala prů běžné první místo, začal se us mívat. „Smál jsem se tomu kroutil hlavou a vůbec jsen tomu nerozuměl," řekl iDnes cz. Nakonec si právě i touhl jízdou dojel pro životní úspěcl v podobě pátého místa ze Svě tového poháru. „Alta Badia m stoprocentně sedí. Je to ideáln kopec. Miluju to tady," zářil rozhovoru pro server a dodal „Myslím, že už ani další dáre k Vánocům nepotřebuju.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Rok 2010 byl pro Benedikta XVI. intenzivní

Pět zahraničních apoštolských cest a čtyři pastorační návštěvy na území Itálie, apoštolská exhortace *Verbum Domini*, kardinálská konzistoř, 45 generálních audiencí a kniha rozhovorů *Světlo světa*. To je jen několik údajů, dokreslujících činnost Benedikta XVI. v roce 2010. Dvanáct intenzivních měsíců, ve kterých nechyběly obtížné momenty. Rok, který nejvíce poznamenaly skandály sexuálních deliktů v řadách kněží, jak zdůraznil papež v pravidelné promluvě k římské kurii na závěr letošního roku.

P. Federico Lombardi ředitel Tiskového střediska Svatého stolce, Vatikánského rádia a Vatikánské televize k tomu poznamenává:

„Problém letošního roku není vůbec nový. V zemích jako Spojené státy vyvstal s velkou intenzitou již před více než deseti lety. Také v Irsku se objevil již v minulých letech a v roce 2009 se s ním papež vyrovnával společně s irskými biskupy, kdy také oznámil vydání zvláštního listu k tomuto problému. Je však pravda, že během tohoto roku se problém ukázal znovu i v ostatních evropských zemích, což vyvolalo značnou reakci a znechucení. Četná papežova mluvená i písemná vystoupení jsou příkladná co do způsobu a ducha, s nímž k problému přistupuje. Při různých příležitostech prokázal schopnost naslouchat a chápat oběti a mít účast na jejich utrpení. Mnohokrát vyzval církev ke hluboké obnově. Připomeňme závěrečnou promluvu Roku kněží, která všechny velice hluboce zasáhla. Povzbudil také ty, kteří jsou zapojeni do preventivních opatření a procesu uzdravování oněch zranění. Jsme tedy na správné cestě k překonání dramatu tohoto pohoršení, které se hluboce dotklo mnoha lidí, ale které musí být chápáno i jako příležitost k obnově schopnosti naslouchat těmto problémům a hluboce nad nimi uvažovat. To znamená nejenom nad otázkou kněžské svatosti, ale také nad tématy sexuality a respektování osoby v dnešním světě, kde častokrát tento respekt chybí, právě pokud jde o dimenzi sexuality a citové oblasti. Doufám, že z tohoto velkého dramatu vzejde impuls pro obnovu církve a také na hlubší rovině angažování ve službách důstojnosti lidské osoby a svatosti života."

Papež věnoval letošní poselství ke Světovému dni míru tématu náboženské svobody: tématu dramaticky aktuálnímu vzhledem k vyhrocení pronásledování křesťanů...

„Když mluvíme o pronásledováních, myslíme obvykle na Blízký východ, ale je bohužel pravdou, že také v mnoha jiných částech světa existují problémy: například v Indii, na Filipínách a na dalších místech Asie. V posledních měsících nás velmi zarmoutily překážky kladené svobodě náboženství a svědomí křesťanů v Číně. V tomto směru došlo k několika důležitým vyjádřením ze strany vatikánských představitelů. Poselství k letošnímu Světovému dni míru nicméně vyzývá také k rozšíření obzoru směrem k západním sekularizovaným společnostem. Poprvé byl v dokumentu římské kurie použit výraz 'kristianofobie', který se týká také našich zemí a našich kultur. Označuje pokus vytlačit na okraj veřejného života zejména křesťanské symboly a projevy křesťanského života. Důraz kladený na právo výslovně a svobodně praktikovat křesťanskou víru ve všech oblastech světa, včetně sekularizovaných zemí, jako na přínos k dobrému životu společnosti bylo jedno z nejdůležitějších poselství Svatého otce během návštěvy ve Spojeném království a bylo velice pozorně vyslechnuto zejména v jeho promluvě ve Westminster Hall."

Jedním ze silných momentů života církve roku 2010 byla syno da biskupů pro Blízký východ. Také při této příležitosti nán papež připomněl, že křesťané mají nejenom ve Svaté zemi pro sazovat smíření a vytvářet pokoj...

„Přestože došlo i těsně po synodě k projevům násilí vůč křesťanům – připomeňme atentát na kostel v Bagdádu – zanechal synoda dojem vitality, nasazení a touhy křesťanů nejrůznějších rit tohoto regionu aktivně vydávat svědectví. I přes trvající těžkost byla proto znamením naděje."

Benedikt XVI. podnikl letos mnoho pastoračních návštěv: čtyř po Itálii a pět zahraničních. Cesta do Spojeného království, jal papež sám poznamenal, je památná také vzhledem k beatifi kaci Johna Henryho Newmana...

„Postava Newmana byla pro tuto cestu velmi důležitá. Pro tohot papeže má Newman ústřední význam, pokud jde o vztah mezi vírou rozumem a spiritualitou. V nedávné promluvě k římské kurii pape vyzdvihnul navíc ještě jeden aspekt, který nebyl prohlouben během cesty do Velké Británie, a tím je otázka svědomí, totiž čím je svě domí pro kardinála Newmana. Je to řídící kritérium hledání prav dy. Papež podal Newmanovu osobnost zejména anglofonnímu svě tu, ale také všeobecné církvi jako zářivou postavu v dobách, kdy j třeba i uprostřed těžkostí neustále hledat cestu v kontextu velm náročné kulturní, náboženské a duchovní diskuse."

Mezi rozhodnutími Svatého otce, která mají dlouhodobou perspektivu, je také letošní ustanovení Papežské rady pro no vou evangelizaci. Vybaví se také formulace "nádvoří pohanů jako nabídka Benedikta XVI. k diskusi pro lidi dnešní doby...

„Ustanovení nové Papežské rady bylo možná překvapivé, protož panovalo mínění, že v rámci římské kurie není třeba novýc institucí. Je to však velmi jasný signál, že zvěst evangelia je uprostřed těžkostí prioritou poslání církve. Papežská rada pr novou evangelizaci má specifický význam, ale má pracovat v to nejširším kontextu poslání církve a tematizovat výslovnou zvě evangelia právě pro dnešní dobu."

Označil jste knihu rozhovorů s Benediktem XVI. "Světl světa" jako "akt opravdové komunikační odvahy". Co je podl Vás onou výzvou, kterou klade Benedikt XVI. pracovníkům médií, která jsou fenoménem charakterizujícím ba definujícím éru, ve které žijeme?

„Pokračujeme v objevování specifických charakteristik papež Benedikta XVI. v oblasti komunikace. Byla tu představa, že tent papež vzhledem ke svému velkému předchůdci není komunikativn Ve skutečnosti však pro svá sdělení nachází formulace, jež jso původní a charakteristické, ale také nové z hlediska papeže. Stač připomenout knihu Ježíš Nazaretský, jejíž druhou část očekávám a bude snad později doplněna i třetí částí. Je to kniha teologick duchovní povahy, kterou napsal osobně papež – teolog a kter představuje obrovskou novotu tohoto pontifikátu stejně jako zm něná kniha rozhovorů. Zajisté jsou vyjádřením papežova uvažová a hledání vhodných a souzvučných cest jeho komunikativn osobnosti. Rád bych zmínil také další klasické formy jeho ko munikace, jimiž jsou homilie, katecheze nebo zásadní promluv Zejména homilie charakterizují službu tohoto papeže a jeh obrovský přínos k syntéze mezi teologií a spiritualitou pro dneš církev: je mistrem nejenom homiletiky pro celou církev."

Podle zpráv České biskupské konferenc

Poselství papeže Benedikta XVI.
K oslavě Světového dne míru 1.ledna 2011

„NÁBOŽENSKÁ SVOBODA – CESTA K MÍRU"

1. NA ZAČÁTKU NOVÉHO ROKU se obracím na všechny se svým přáním. Je to přání pokoje, rozkvětu, ale především přání míru. Bohužel i končící rok byl poznamenán pronásledováním, diskriminací, hroznými skutky násilí a náboženské nesnášenlivosti.

Mé myšlenky se upínají především k drahé irácké zemi, která je na své cestě k vytoužené stabilitě a smíření i nadále dějištěm násilí a atentátů. Jistě si vzpomeneme na nedávná utrpení křesťanského společenství a především na zbabělý útok proti syrsko-katolické katedrále „Panny Marie ustavičné pomoci" v Bagdádu 31. října, při němž byli zabiti dva kněží a více než padesát věřících laiků, když se shromáždili ke slavení mše svaté. Po něm docházelo v následujících dnech k dalším útokům i na soukromé domy, což vzbuzovalo strach křesťanského společenství a touhu mnoha jeho členů emigrovat a hledat si lepší podmínky pro život. Projevuji jim zvláštní blízkost, svou i celé církve. Tento postoj konkrétně vyjádřilo nedávné mimořádné zasedání Biskupské synody věnované Blízkému Východu. Z něj vzešlo povzbuzení katolickým komunitám v Iráku i na celém Blízkém Východě, aby žily ve společenství a nadále v těchto zemích vydávaly odvážné svědectví víry.

Upřímně děkuji vládám, které se nasazují pro zmenšení bolesti těchto bratří a sester v jejich lidství, a vyzývám katolíky, aby se modlili za své bratry a sestry ve víře, kteří trpí násilím a nesnášenlivostí, a byli s nimi solidární. Za těchto okolností považuji za vhodné využít tuto příležitost, abych se s vámi všemi podělil o některé úvahy o náboženské svobodě jako cestě k míru. S bolestí totiž zjišťujeme, že v některých částech světa je možno své náboženství vyznávat a svobodně hlásat jen při riskování života a osobní svobody. V jiných oblastech mají předsudky a opozice vůči věřícím a náboženským symbolům skrytější a rafinovanější podobu. Křesťané jsou v současnosti náboženskou skupinou, která trpí největším počtem pronásledování kvůli víře. Mnozí jsou každodenně vystavováni urážkám a často žijí ve strachu pro své hledání pravdy, pro svou víru v Ježíše Krista a pro své upřímné volání po dodržování náboženské svobody. Nic z toho nelze přijmout, protože je to urážkou Boha i lidské důstojnosti. Kromě toho se tak ohrožuje bezpečnost a mír a brání se autentickému a integrálnímu lidskému rozvoji.[1]

V náboženské svobodě se totiž ukazuje specifičnost lidské osoby, která díky ní může zaměřit svůj osobní život i život společnosti na Boha, v jehož světle se plně chápe totožnost, smysl i cíl osoby. Popírat nebo svévolně omezovat takovou svobodu znamená pěstovat omezený pohled na lidskou osobu. Zatemňovat veřejnou roli náboženství znamená vytvářet společnost, která je nespravedlivá, protože není úměrná pravé přirozenosti lidské osoby. To *znamená, že se znemožňuje prosazování autentického a trvalého míru v celé lidské rodině.*

Vyzývám proto lidi dobré vůle, aby obnovovali své nasazení pro vytváření takového světa, kde by všichni měli svobodu hlásat své náboženství nebo svou víru a žít svou lásku k Bohu celým srdcem, celou duší a celou myslí (srov. Mt 22, 37). Toto cítění inspiruje a vede *Poselství k oslavě 44. Světového dne míru* věnované tématu *Náboženská svoboda – cesta k míru.*

Posvátné právo na život a na duchovní život

2. *Právo na náboženskou svobodu je zakořeněno v samotné důstojnosti lidské osoby*,[2] jejíž transcendentní povaha nesmí být ignorována nebo opomíjena. Bůh stvořil muže a ženu ke svému obrazu a podobě (srov. Gn 1, 27). Proto je každá osoba držitelem *posvátného práva* na integrální život i z hlediska duchovního. Když lidská osoba neuznává své bytí jako duchovní a když se neotevírá pro transcedenci, utíká se sama k sobě, nedokáže nacházet odpovědi na otázky svého srdce o smyslu života, nedokáže nabývat trvalých a hodnotných etických principů ani zakoušet autentickou svobodu a rozvíjet spravedlivou společnost.[3]

V souladu s naší vlastní zkušeností odhaluje Písmo svaté hlubokou hodnotu lidské důstojnosti: „Když se zahledím na tvá nebesa, dílo tvých prstů, na měsíc, na hvězdy, které jsi stvořil: co je člověk, že na něho myslíš, co je smrtelník, že se o něho staráš? Učinils ho jen o málo menším, než jsou andělé, ověnčils ho ctí a slávou, dals mu vládnout nad dílem svých rukou, položils mu k nohám všechno" (Žalm 8, 4–7).

Před vznešenou skutečností lidské přirozenosti můžeme zakoušet stejný úžas, jaký vyjadřuje žalmista. Projevuje se jako otevřenost k Tajemství, jako schopnost klást si zásadní otázku o sobě a o původu vesmíru jakožto niterné ozvěny nejvyšší Boží lásky, počátku a konci všech věcí, každé osoby i národů.[4] Transcendentní důstojnost osoby je zásadní hodnotou židovsko-křesťanské moudrosti, ale díky rozumu ji mohou poznávat všichni. Tuto důstojnost, chápanou jako schopnost překračovat svou materiální stránku a hledat pravdu, je třeba uznávat jako univerzální *dobro* nezbytné pro vytváření společnosti orientované na plnou realizaci člověka. Respekt k základním prvkům lidské důstojnosti, jako je právo na život a právo na náboženskou svobodu, je podmínkou morální oprávněnosti každé sociální i právní normy.

Náboženská svoboda a vzájemná úcta

3. *Náboženská svoboda stojí u počátku svobody morální.* Otevřenost k pravdě a dobru, otevřenost k Bohu zakořeněná v lidské přirozenosti skutečně poskytuje plnou důstojnost každému člověku a je zárukou plné vzájemné úcty mezi lidmi. Náboženskou svobodu je proto třeba chápat nejen jako ochranu před donucováním, ale ještě více jako schopnost uspořádávat svá rozhodování podle pravdy.

---

[1] Srov. BENEDIKT XVI. Encyklika o integrálním lidském rozvoji v lásce a v pravdě *Caritas in veritate* (29. června 2009), č. 29.55–57. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2009.

[2] Srov. II. VATIKÁNSKÝ KONCIL. Deklarace o náboženské svobodě *Dignitatis humanae* (7. prosince 1965), č. 2. *Dokumenty II. vatikánského koncilu.* Praha: Zvon, 1995.

[3] Srov. BENEDIKT XVI. *Caritas in veritate*, 78.

[4] Srov. II. VATIKÁNSKÝ KONCIL. Deklarace o poměru církve k nekřesťanským náboženstvím *Nostra aetate* (28. října 1965), č. 1. *Dokumenty II. vatikánského koncilu.* Praha: Zvon, 1995.

Mezi svobodou a úctou existuje nerozdělitelné pouto, neboť „jednotlivci i společenské skupiny mají při výkonu svých práv z mravního zákona závazek mít na zřeteli jak práva jiných lidí, tak i své povinnosti k jiným a ke společnému blahu všech."[5]

Svoboda nepřátelská nebo *lhostejná* vůči Bohu končí popřením sebe sama a nezaručuje plné respektování druhého člověka. Vůle, která se považuje za naprosto neschopnou hledat pravdu a dobro, nemá ke svému konání objektivní důvody ani motivy, ale jen takové, jež vyžadují její momentální a náhodné zájmy; nemá vlastní „identitu", kterou by chránila a vytvářela prostřednictvím skutečně svobodných a vědomých rozhodnutí. Nemůže tedy vyžadovat úctu ze strany jiných „vůlí", které jsou také odděleny od svého nejhlubšího bytí, a proto se mohou dožadovat jiných „odůvodnění" nebo dokonce žádného „odůvodnění". Iluze, že v morálním relativismu najdeme klíč k pokojnému soužití, je ve skutečnosti počátkem rozdělení a negace důstojnosti lidských bytostí. Chápeme tedy potřebu uznat dvojí dimenzi jednoty lidské osoby: *náboženskou* a *společenskou*. Z toho důvodu je nepředstavitelné, že by věřící „měli potlačovat část sebe samých – svou víru – aby byli aktivními občany. Nikdy by neměli mít potřebu zapírat Boha, aby se mohli těšit svým právům."[6]

Rodina – škola svobody a míru

4. Pokud je náboženská svoboda cestou k míru, pak *náboženská výchova* je přednostní způsob jak napomáhat lidem nových generací, aby v druhém člověku viděli svého bratra a sestru, s nimiž nohou společně kráčet a spolupracovat na tom, aby se všichni cítili živými členy téže lidské rodiny, z níž nesmí být nikdo vylučován.

Rodina založená na manželství, jež je výrazem niterného a komplementárního spojení mezi mužem a ženou, se začleňuje do tohoto kontextu jako první škola pro sociální, kulturní, morální i duchovní formaci a růst dětí, které by vždy měly nacházet v otci a v matce první svědky života zaměřeného na hledání Boží pravdy a lásky. Sami rodiče by vždy měli svobodně, bez nátlaku a zodpovědně předávat svým dětem dědictví své víry, hodnot a kultury. Rodina, základní buňka lidské společnosti, zůstává prvořadým prostředím pro formaci k harmonickým vztahům na všech úrovních soužití lidí v rámci národa i mezi národy. Toto je cesta, kterou je třeba procházet s moudrostí, aby se ve společnosti budovala pevná a solidární síť a mladí se připravovali na převzetí své životní odpovědnosti ve svobodné společnosti v duchu porozumění a míru.

Společné vlastnictví

5. Dalo by se říci, že *mezi základními právy a svobodami zakořeněnými v důstojnosti osoby se náboženská svoboda těší zvláštnímu postavení*. Když se náboženská svoboda uznává, je důstojnost lidské osoby respektována u svého kořene a v národech se posiluje *étos* a jejich instituce. Když se naopak náboženská svoboda popírá a když se zkouší bránit lidem ve vyznávání jejich náboženství nebo víry a žít v souladu s ní, uráží se tím lidská důstojnost a zároveň se ohrožuje spravedlnost a mír, které jsou založeny na správném sociálním řádu vytvářeném ve světle Nejvyšší Pravdy a Nejvyššího Dobra.

V tomto smyslu je náboženská svoboda ziskem i pro politickou a právní kulturu. Je základním dobrem. Každý člověk má mít možnost svobodně využívat své právo vyznávat a individuálně nebo společně projevovat své náboženství nebo svou víru na veřejnosti nebo v soukromí, ve výuce, v praxi, v publikacích, v kultu a v slavení obřadů. Neměl by se setkávat s překážkami, kdyby případně chtěl přijmout jiné náboženství anebo žádné nevyznávat. V této oblasti se mezinárodní uspořádání ukazuje jako vzor a je základním vodítkem pro státy, neboť při dodržování legitimního požadavku veřejného řádu utvářeného spravedlností nedovoluje v náboženské svobodě žádnou výjimku.[7] Mezinárodní řád tak přiznává právům náboženské povahy stejný *status* jako má právo na život a na osobní svobodu, což je potvrzením toho, že patří k *základnímu jádru* lidských práv, k těm všeobecným a přirozeným právům, které lidské právo nemůže nikdy popírat.

Náboženská svoboda není výlučným vlastnictvím věřících, ale patří celé rodině národů na zemi. Je nezbytnou součástí právního státu. Nelze ji popírat, aby přitom současně nebyla dotčena všechna zásadní práva a svobody, jejichž je souhrnem a vrcholem. Ona je „lakmusovým papírkem, který ověřuje dodržování všech dalších lidských práv."[8] Zatímco napomáhá používání specificky lidských schopností, vytváří potřebné předpoklady pro Skutečňování integrálního rozvoje, který se týká osoby jako celku ve všech jejích rozměrech.[9]

Veřejný rozměr náboženství

6. *I když náboženská svoboda – tak jako každá jiná – vychází z osobní sféry, uskutečňuje se ve vztahu s druhými. Svoboda bez vztahu není svobodou dovršenou*. Ani náboženská svoboda se neomezuje pouze na svůj individuální rozměr, ale uskutečňuje se ve svém vlastním společenství a ve společnosti, v souladu s tím, že osoba je vztahová bytost a náboženství má veřejnou povahu.

Vztahový charakter je rozhodující složkou náboženské svobody a vede společenství věřících k tomu, aby uskutečňovali solidaritu pro obecné dobro. V této dimenzi společenství zůstává každá osoba jedinečná a neopakovatelná a zároveň se zdokonaluje a plně realizuje.

Přínos náboženských společenství pro společnost je nepopiratelný. Četné charitativní a kulturní instituce dokazují konstruktivní úlohu věřících v životě společnosti. Ještě důležitější je etický příspěvek náboženství v oblasti politiky. Neměl by se přehlížet nebo zakazovat, ale musí se chápat jako hodnotný přínos k prosazování obecného dobra. V této souvislosti je třeba se zmínit o náboženské dimenzi kultury vytvářené během staletí díky společenskému a především etickému přispění náboženství. Taková dimenze v žádném případě nediskriminuje ty, kdo víru nesdílejí, ale spíše posiluje soudržnost společnosti, integraci a solidaritu.

Náboženská svoboda jako síla pro svobodu a civilizaci a nebezpečí plynoucí z jejího zneužívání

7. *Zneužití náboženské svobody k maskování skrytých zájmů, jako např. svržení nastoleného pořádku, hromadění zdrojů anebo držení moci nějakou skupinou, může působit nesmírné škody pro společnost*. Fanatismus, fundamentalismus a praktiky odporující lidské důstojnosti nelze ospravedlnit nikdy a tím méně, jsou-li vykonává-

[5] *Tamtéž*, Deklarace o náboženské svobodě *Dignitatis humanae*, 7.

[6] BENEDIKT XVI. *Projev ke Generálnímu shromáždění Organizace spojených národů* (18. dubna 2008). AAS 100 (2008), s. 337.

[7] Srov. II. VATIKÁNSKÝ KONCIL. Deklarace o náboženské svobodě, *Dignitatis humanae*, 2.

[8] JAN PAVEL II. *Projev k účastníkům parlamentního shromáždění Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE)* (10. října 2003), 1. AAS 96 (2004), s. 111.

[9] Srov. BENEDIKT XVI. *Caritas in veritate*, 11.

ny ve jménu náboženství. Vyznávání nějakého náboženství nelze zneužívat ani ukládat silou. Je třeba, aby státy a různá lidská společenství nikdy nezapomínaly, že *náboženská svoboda je podmínkou pro hledání pravdy a pravda se neprosazuje násilím, ale „silou pravdy samotné"*.[10] V tomto smyslu je náboženství *pozitivní a hnací* silou pro vytváření občanské a politické společnosti.

Jak bychom mohli popírat příspěvek velkých světových navoženství pro rozvoj civilizace? Upřímné hledání Boha vedlo k větší úctě k lidské důstojnosti. Křesťanská společenství s hodnotami a principy, které vlastní, silně přispěla k tomu, že si lidé i národy uvědomili svou totožnost a důstojnost, stejně tak i k nastolení demokratických institucí a k prosazování lidských práv a odpovídajících povinností.

I dnes ve stále více globalizované společnosti jsou křesťané vyzýváni, aby nejen svým zodpovědným občanským, ekonomickým a politickým nasazením, ale i svědectvím své lásky a víry přinášeli cenný příspěvek k namáhavé a stimulující práci pro spravedlnost, pro integrální lidský rozvoj a pro správné uspořádání lidských záležitostí. Vyloučit náboženství z veřejného života znamená odebrat životu vitální prostor, který je otevřený směrem k transcendenci. Bez této prvořadé zkušenosti se ukazuje jako svízelné orientovat společnost k univerzálním etickým principům a stává se těžkým nastolení národních a mezinárodních pořádků, kde by se základní práva a svobody plně uznávaly a uskutečňovaly v souladu s cíli – dnes bohužel stále zanedbávanými a popíranými – které si klade *Všeobecná deklarace lidských práv* z r. 1948.

Otázka spravedlnosti a kultury: fundamentalismus a nepřátelství vůči věřícím ohrožují pozitivní laickost států

8. Se stejnou rozhodností, s níž jsou odsuzovány všechny formy náboženského fanatismu a fundamentalismu, je třeba se postavit i proti všem formám nepřátelství vůči náboženství, jimiž je omezována veřejná úloha věřících v občanském a politickém životě.

Nesmí se zapomínat, že *náboženský fundamentalismus a laicismus jsou zrcadlovými a extrémními podobami odmítnutí legitimního pluralismu a principu laickosti*. Oba totiž absolutizují omezený a částečný pohled na lidskou osobu. V prvním případě se upřednostňuje náboženský integralismus a v druhém racionalismus. *Společnost, která chce vnucovat nebo naopak odmítat náboženství násilím, je nespravedlivá ve vztahu k člověku i k Bohu, ale i k sobě samé. Bůh povolává k sobě lidstvo v záměru lásky, která zahrnuje celou osobu v její přirozené i duchovní dimenzi, vyžaduje svobodnou a zodpovědnou odpověď celým srdcem i celým bytím, odpověď individuální i společnou*. Tedy i společnost, jakožto výraz osoby a souhrn jejích konstitutivních dimenzí, musí žít a uspořádávat se způsobem, který napomáhá její otevřenosti k transcendenci. Právě proto se zákony a společenské instituce nemohou utvářet tak, že ignorují náboženskou dimenzi občanů anebo k ní vůbec nepřihlížejí. Prostřednictvím demokratické činnosti občanů vědomých si svého povolání musejí odrážet povahu lidské osoby, aby mohly podporovat její náboženskou dimenzi. A protože ona není výtvorem státu, stát s ní nemůže manipulovat, ale spíše ji má uznávat a respektovat.

Když právní uspořádání na kterékoli úrovni, národní i mezinárodní, umožňuje nebo toleruje náboženský či protináboženský fanatismus, selhává ve svém vlastním poslání, které spočívá v ochraně a prosazování spravedlnosti a práv každého člověka. Tyto záležitosti nelze ponechávat na libovůli zákonodárce nebo většiny, protože, jak říkal již Cicero, spravedlnost spočívá v něčem více než v pouhém vytváření zákonů a jejich aplikaci. Zahrnuje v sobě *uznání důstojnosti každého člověka*,[11] která bez náboženské svobody, zaručované a prožívané v její podstatě, zůstává ochromená a ponížená a je vystavená riziku, že se stane panstvím idolů a relativních hodnot proměněných na absolutní. To vše vystavuje společnost riziku politické a ideologické totality, která zdůrazňuje veřejnou moc, zatímco svoboda svědomí, myšlení a náboženství je umrtvována či znevažována téměř jako potenciální konkurent.

Dialog mezi občanskými institucemi a náboženstvím

9. Dědictví principů a hodnot vyjádřených v autentické náboženskosti představuje bohatství národů a jejich *étos*. Hovoří přímo ke svědomí a k mysli mužů a žen, připomíná příkaz morálního obracení, motivuje a rozvíjí život ctností a láskyplný přístup jednoho k druhému v duchu bratrství, jako členů velké lidské rodiny.[12]

Při respektování pozitivní laickosti státních institucí je stále třeba uznávat veřejný rozměr náboženství. Za tím účelem má zásadní význam *zdravý dialog mezi občanskými a náboženskými institucemi* pro integrální rozvoj lidské osoby a pro harmonii ve společnosti.

Žít v lásce a v pravdě

10. V globalizovaném světě, který je charakteristický společnostmi stále více multietnickými a multikonfesními, mohou velká náboženství vytvářet důležitý faktor jednoty a míru lidské rodiny. Jejich následovníci jsou povoláni, aby na základě svých náboženských přesvědčení a racionálního hledání obecného dobra zodpovědně žili své úsilí v podmínkách náboženské svobody. V různých náboženských kulturách se má odmítat vše, co je proti důstojnosti muže a ženy, a naproti tomu se má oceňovat vše, co se jeví jako pozitivní pro občanské soužití.

Veřejný prostor, který mezinárodní společenství dává k dispozici jednotlivým náboženstvím a pro jejich nabídku „dobrého života" napomáhá vytváření souhlasného měřítka pravdy a dobra i morálního konsensu, což má pro spravedlivé a pokojné soužití zásadní význam. *Vedoucí osobnosti* velkých náboženství jsou díky své roli svému vlivu a své autoritě v příslušných společenstvích povolány jako první ke vzájemné úctě a k dialogu.

Křesťané jsou díky víře v Boha, Otce Pána Ježíše Krista, povzbuzováni, aby žili jako bratři, kteří se setkávají v církvi a spolupracují na vytváření světa, kde lidé a národy už nebudou „škodit ani zabíjet ... protože poznání Hospodina naplní zemi, tak jako vody pokrývají moře" (Iz 11, 9).

Dialog jako společné hledání

11. Pro církev představuje dialog s následovníky různých náboženství důležitý nástroj spolupráce se všemi náboženskými společenstvími na obecném dobru. Sama církev neodmítá nic z toho co je na různých náboženstvích pravé a svaté. „S upřímnou vážností se dívá na jejich způsoby chování a života, pravidla a nauky. Ačkoli se v mnohém rozcházejí s tím, co ona věří a k věření

[10] Srov. II. VATIKÁNSKÝ KONCIL. Deklarace o náboženské svobodě, *Dignitatis humanae*, 1.

[11] Srov. CICERO. *De inventione*, II, 160.

[12] Srov. BENEDIKT XVI. *Projev k zástupcům jiných náboženství ve Spojeném království* (17. září 2010). *L'Osservatore Romano* (18. září 2010), s. 12.

předkládá, přece jsou nezřídka odrazem Pravdy, která osvěcuje všechny lidi."[13]

To, co naznačuje, není cesta relativismu či náboženského synkretismu. Církev totiž „hlásá a je povinna neustále hlásat Krista, který je ‚cesta, pravda a život' (Jan 14, 6), v němž lidé nalézají plnost náboženského života a skrze něhož Bůh všechno smířil se sebou."[14] To však nevylučuje dialog a společné hledání pravdy v různých oblastech života, neboť, jak říká často citovaný výrok sv. Tomáše Akvinského, „každá pravda pochází od Ducha svatého, ať ji vysloví kdokoli."[15]

Na rok 2011 připadá 25. výročí *Světového dne modliteb za mír*, který v r. 1986 svolal do Assisi ctihodný Jan Pavel II. Při této příležitosti vydali *vedoucí představitelé* velkých náboženství svědectví o tom, že náboženství je faktorem sjednocení a míru a nikoli rozdělení a konfliktu. Vzpomínka na tento prožitek je důvodem naděje pro budoucnost, v níž se všichni věřící budou cítit tvůrci spravedlnosti a míru a skutečně se jimi stanou.

Morální pravda v politice a v diplomacii

12. Politika a diplomacie by měly hledět na morální a duchovní vlastnictví skýtané velkými světovými náboženstvími, aby poznávaly a prosazovaly pravdu a univerzální principy a hodnoty, které nelze popírat, aniž by se tím popírala i důstojnost lidské osoby. Co však prakticky znamená prosazovat morální pravdu ve světě politiky a diplomacie? Znamená to konat zodpovědným způsobem na základě objektivního a celkového poznání skutečností; znamená to demontovat politické ideologie, které končí pošlapáním pravdy a lidské důstojnosti a chtějí prosazovat pseudohodnoty pod záminkou míru, rozvoje a lidských práv; znamená to podporovat trvalé úsilí o to, aby se pozitivní zákony zakládaly na principech přirozeného práva. [16] To vše je potřebné a souvisí to s respektováním důstojnosti a hodnoty lidské osoby schválené *Chartou Organizace spojených národů* z roku 1945, která představuje univerzální morální hodnoty a principy s dopadem na normy, instituce a způsoby soužití na národní i mezinárodní úrovni.

Za hranicemi nenávisti a předsudků

13. Navzdory poučením z historie a snahám států, mezinárodních organizací na světové i místní úrovni, nevládních organizací i úsilí všech lidí dobré vůle, kteří se každodenně nasazují pro ochranu základních práv a svobod, ještě i dnes zaznamenáváme ve světě pronásledování, diskriminace, skutky násilí a nesnášenlivosti motivované nábožensky. Zvláště v Asii a v Africe jsou hlavními oběťmi členové náboženských menšin, jimž se zakazuje svobodně vyznávat vlastní náboženství anebo ho změnit; děje se tak zastrašováním a porušováním práv, základních svobod a podstatných dober, až po odnímání osobní svobody nebo samého života.

Jak jsem již řekl, existují také rafinovanější formy nepřátelství vůči náboženství, které se v západních zemích mnohdy projevují popíráním historie a náboženských symbolů, v nichž se odráží totožnost a kultura většiny obyvatel. Často podněcují nenávist a předsudky a nejsou slučitelné s pokojnou a vyrovnanou vizí pluralismu a laického charakteru institucí, aniž bychom počítali s hrozbou novým generacím, že ztratí kontakt s cenným duchovním dědictvím svých zemí.

Ochrana náboženství se uskutečňuje skrze ochranu práv a svobod náboženských skupin. *Vedoucí osobnosti* velkých světových náboženství a osoby zodpovědné za státy by měli obnovit své úsilí o prosazování a ochranu náboženské svobody, zvláště o ochranu náboženských menšin, které neznamenají hrozbu pro identitu většiny, ale naopak dávají příležitost k dialogu a k vzájemnému kulturnímu obohacení. Jejich obhajoba představuje ideální možnost pro posilování ducha benevolence, otevřenosti a vzájemnosti, který může sloužit pro ochranu základních práv a svobod ve všech oblastech a regionech světa.

Náboženská svoboda ve světě

14. Nakonec se obracím na křesťanská společenství, která trpí pronásledováním, diskriminací, skutky násilí a nesnášenlivosti, zvláště v Asii, v Africe, na Blízkém Východě a především ve Svaté zemi, na místě Bohem vyvoleném a požehnaném. Znovu je ujišťuji o své otcovské lásce a modlitbě, přičemž prosím všechny zodpovědné, aby se zasazovali o ukončení veškerého bezpráví vůči křesťanům, kteří v těchto oblastech bydlí. Kéž Kristovi učedníci tváří v tvář současným protivenstvím neztrácejí odvahu, protože *svědectví o evangeliu je a vždy bude znamením, kterému se odporuje.*

Ve svých srdcích meditujeme slova Pána Ježíše: „Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. ... Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. ... Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu" (Mt 5, 4–12). Obnovme „úsilí o shovívavost a odpouštění, pro něž jsme se rozhodli a které si vyprošujeme od Boha v modlitbě *Otče náš*, abychom my sami vytvářeli podmínky a měřítko pro vytoužené milosrdenství. Vskutku se modlíme takto: ‚Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům' (Mt 6, 12)."[17] Násilí se nepřekoná násilím. Kéž náš výkřik bolesti je vždy doprovázen vírou, nadějí a svědectvím o Boží lásce. Rovněž vyslovuji své přání, aby zvláště v Evropě přestalo nepřátelství a předsudky vůči křesťanům, kteří chtějí žít svůj život v souladu s hodnotami a principy vyjádřenými v evangeliu. Kéž se Evropa raději smíří se svými křesťanskými kořeny, které jsou zásadní pro pochopení její úlohy, jakou měla, jakou má a chce mít v dějinách. Tak bude moci zakusit spravedlnost, svornost a mír a bude rozvíjet upřímný dialog se všemi národy.

Náboženská svoboda – cesta k míru

15. Svět potřebuje Boha. Potřebuje etické a duchovní hodnoty, které jsou univerzální a sdílené, a náboženství může nabídnout cenný příspěvek pro jejich hledání a pro vytváření spravedlivého a pokojného sociálního řádu na národní i mezinárodní úrovni.

Mír je Božím darem a zároveň projektem, který se má uskutečnit. Společnost smířená s Bohem je blíže k míru, který není jednoduše jen nepřítomností války, není pouhým plodem vojenské nebo ekonomické převahy a tím méně lstivých úskoků anebo umných manipulací. Mír je naproti tomu výsledkem procesu očišťování a kulturního, duchovního a morálního povznesení každého člověka a

[13] II. VATIKÁNSKÝ KONCIL, Deklarace o poměru církve k nekřesťanským náboženstvím *Nostra aetate*, 2.
[14] *Tamtéž.*
[15] *Super evangelium Joannis*, I, 3.
[16] Srov. BENEDIKT XV. *Projev k občanským autoritám a diplomatickému sboru na Kypru* (5. června 2010). *L'Osservatore Romano* (6. června 2010), s. 8; MEZINÁRODNÍ TEOLOGICKÁ KOMISE. *Hledání univerzální etiky: pohled na přirozený zákon*, Vatikán 2009.
[17] PAVEL VI. *Poselství k oslavě Světového dne míru 1976.* AAS 67 (1975), s. 671.

každého národa, v němž se plně respektuje lidská důstojnost. Vyzývám všechny, kdo touží stát se tvůrci míru, především mladé lidi, aby naslouchali svému vnitřnímu hlasu, aby v Bohu nacházeli stálý podnět pro získávání autentické svobody a nevyčerpatelné síly pro orientaci světa v novém duchu, který dokáže neopakovat chyby minulosti. Jak učí Boží služebník Pavel VI., jehož moudrosti a prozíravosti vděčíme za ustanovení Světového dne míru, „především musíme poskytnout míru jiné zbraně, než jsou ty, které jsou určeny pro zabíjení a vyhlazení lidstva. Je třeba především morálních zbraní, které dodávají sílu a prestiž mezinárodnímu právu. V první řadě je to dodržování smluv".[18] Náboženská svoboda je autentickou zbraní míru s *historickým a prorockým posláním*. Ona zhodnocuje a zúrodňuje nejhlubší kvality a možnosti lidské osoby, které jsou schopné změnit a zlepšit svět. Ona umožňuje živit naději na spravedlivou a mírovou budoucnost i navzdory závažným nespravedlnostem a hmotné i morální bídě. Kéž všichni lidé a společnosti na všech úrovních a v každém koutu země brzy zakusí *náboženskou svobodu – cestu k míru*!

Vatikán 8.prosince 2010

BENEDICTUS PP XVI

Překlad podle České biskupské konference

[1] *Tamtéž*, s. 668.

Otec Libor Švorčík oceněn medailí Jana Masaryka

Při torontských oslavách 92. výročí 28. října v kostele sv. Václava, generální konzul ČR Richard Krpač udělil medaili Jana Masaryka za činnost pro krajanskou komunitu též i českému misionáři Otci Liboru Švorčíkovi.

Libor Švorčík přišel do Kanady 5.1.1999 původně na pět let, ale již téměř 12 let se stará nejen o své farníky v Torontu, ale v posledních letech též i jednou měsíčně v Montrealu (včetně letní poutní mše na blízkém dětském táboře Hostýn, či tamních duchovních cvičeních), v Ottawě a Kingstonu i dalších vzdálených místech, kam ho jeho poslání zavede. Rád zavítá třeba na západ do Calgary, či Winnipegu, ba i třeba až do Vancouveru na břehu Pacifického oceánu. Kolikrát přijede i navzdory šíleným kanadským sněhovým vánicím. Otec Švorčík převzal naše již dávno vzniklé a "zajeté" farnosti, do kterých vdechl moderní mladý pohled na víru. Díky jeho stále mladému věku a smyslu pro humor se dá s ním hovořit o všem. Všichni si ho váží a mají rádi, právě pro jeho lidskost, ať již jsou věřící či ne.

Otec Libor Švorčík se narodil 16. 7. 1962 v Olomouci (má čtyři sourozence, rodiče již zemřeli). Po ukončení gymnazia v Uničově absolvoval dvouletou nástavbu na střední železniční průmyslovce v České Třebové a pak pracoval na dráze jako výpravčí vlaků. Z toho místo dvou let vojny měl 19 měsíců tzv. náhradní vojenskou službu jako traťový dělník a pobyl jen pět měsíců v kasárnách ve Zbirohu u Rokycan. Poté opět dále jako výpravčí (rozhodně by mu asi uniforma výpravčího musela slušet, ale jsme rádi, že si později zvolil kněžské roucho, které mu také sluší). Během své kariéry u dráhy se rozhodl pro životní změnu a v roce 1988 začal studovat teologii v Litoměřicích a dokončil v roce 1994 v Praze. Na jáhna byl vysvěcen v Litoměřicích 6.8.1994 a započal svoji dráhu rokem ve farnosti v Chomutově. Poté odchází na rok jako dobrovolník do Washingtonu DC, kde pracoval v Christ House s bezdomovci, drogově závislými, nositeli AIDS atd. Na kněze byl vysvěcen v roce 14.9.1996 v Litoměřicích a na dva roky převzal farnost v Libešicích u Žatce. V roce 1999 přichází do Toronta, kde si záhy získává oblibu všech torontských Čechů a Slováků, nejen katolíků, protože není "jenom" knězem a jeho činnost se neomezuje pouze na duchovní službu našim katolickým komunitám. Má rád sport (hraje volejbal a hokej) a hlavně má rád lidi. Proto se také díky právě jeho organizačním zásluhám začíná pořádat většina torontských zábavních a kulturních akcí právě v kostele sv.Václava.

Otec Libor Švorčík přebírá medaili Jana Masaryka od generálního konzula České republiky Richarda Krpače

Stejnou úctu a oblibu jako v Torontu si získal i ve všech dalších městech, kam dojíždí, a všichni jej berou jako člena rodiny. Proto mu všichni ze srdce přejí ocenění jeho práce a zásluh, kterému se Otci Liboru dostalo od České republiky. I když, jak skromně řekl Otec Libor při naší poslední montrealské mši, přebral toto významné ocenění jako ocenění práce našich katolických komunit. Gratulujeme a přejeme mu ještě mnoho dalších let v jeho činnosti.

Ladislav Křivánek

Podle: czechfolks.com

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162
Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

S hlubokou bolestí si dne 12.ledna 2011 připomeneme třetí výročí, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný syn, manžel, tatínek a bratr, pan

Josef Borýsek

Narodil se 5.září 1942 v Horním Němčí na Moravě.
Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka
v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou
a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu.
33 roků pracoval v American National Can Corp.
V USA se oženil s manželkou Věrou
a společně vychovali syna Johna.
Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný
v Moravských spolcích a krajanskému životu a
uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.
Od roku 1993 byl prezidentem
Ústředny moravských spolků.
Dne 12.ledna 2008 ve věku 65 let
podlehl nenadálé těžké nemoci.
Je pochován na hřbitově
Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou
za něho budeme obětovat
v neděli 16.ledna 2011 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

Věra Borýsková, manželka
John Borýsek, syn
Marie Borýsková, matka
a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice

Upřímná vzpomínka

Bůh je láska.

Dne 27.ledna 2011 uplyne osm let, kdy náhle odešel na věčnost

Vytautas Vanagas

Děkujeme všem, kdo si na něj v modlitbě vzpomenou.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat 29.ledna 2011 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.

Za všechny příbuzné, známé a přátele v USA, v České republice a v Litvě

Marie Vanagas Jakubec
Ing. Jiří Jakubec

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2011?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD
Šeky pište na: **Czech Mission** nebo **Hlasy národa**

Naše adresa:
Hlasy národa,
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že byl dne 21.prosince 2010 povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a přítel, pan

MUDr. Jiří Podzamský

známý lékař v Berwynu

Narodil se 14.října 1923
v Kopanicích u Turé Luky na Slovensku.
Lékařskou fakultu dokončil na Karlově Univerzitě v Praze.
Po roce 1948 odešel do exilu a přes Německo se dostal v roce 1954 do USA. Po složení příslušných atestací zde začal praktikovat svou lékařskou službu a později se stal vedoucím lékařem v MacNeal Hospital v Berwynu. V posledních létech měl ordinaci ve svém domě v Berwynu, kde pracoval až do posledních dnů života. Byl člověkem šlechetného srdce a často pomáhal potřebným a nemajetné pacienty léčil zdarma a obětavě komukoli přispěchal na pomoc v kteroukoli denní i noční hodinu.
Podporoval také mnohé krajanské spolky a kulturní podniky.
Zemřel po těžké nemoci 21.prosince 2010 ve věku 87 let.
Naposledy jsme se s ním rozloučili 28.prosince 2010 v pohřebním ústavu Švec a Synové v Berwynu.
Jeho tělesné pozůstatky pak byly uloženy na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

Děkujeme všem, kdo se s ním na poslední cestě přišli rozloučit a vzpomenou si na něho v modlitbě.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v neděli 30.ledna 2011 v kostele České misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Jiřina Podzamský, manželka
Miara a Georgina Podzamský, dcery v USA
Yvonnka Čarnecká, dcera s rodinou na Slovensku
a ostatní příbuzní v USA, na Slovensku a v České republice

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat
v sobotu 29.ledna 2011
v 7.45 večer (po mši svaté)
v klubu České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2010.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2010.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2011.
Bude předložen plán činnosti na rok 2011.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Mons. Dušan Hladík, president
a Rada České misie

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

TŘI KRÁLOVÉ

S CIMBÁLOVOU MUZIKOU

v Klubu České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 9.ledna 2011 od 12.00 do 7.00 hodin večer

Program lidových písní a koled s cimbálovou muzikou začíná ve 2.00 odpoledne

Výborná zábava s živou muzikou k tanci i poslechu.
Vepřo, knedlo, zelo a další dobrá jídla a pečivo.
České pivo a nápoje všeho druhu.

Vstupné dobrovolné.

Srdečně Vás zve Česká misie

Informace: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 – 1050

Duhová kapka Vás zve na

DĚTSKÝ KARNEVAL

v maskách

v Klubu České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 16.ledna 2011 od 3.00 do 5.00 hodin odpoledne

Vstup dobrovolný.

Bude připraveno hojné občerstvení.

ČEKÁ VÁS BOHATÝ DĚTSKÝ PROGRAM S PÁJOU

Soutěže, malování na obličej, hudba,
tanec, divadlo a mnohem víc.

Výtěžek bude věnován potřebným dětem v České republice.

Československé sdružené organizace v Chicagu

Vás srdečně zvou na

53. REPREZENTAČNÍ PLES

V sobotu 5.února 2011 v Drury Lane, Oak Brook Terrace, IL

Debutantky ročníku 2011 – z leva do prava:
Anne T. Malina – Berwyn, Amy T. Herz – Oak Brook Terrace,
Michelle P. Herz – Oak Brook Terrace, Nora F. Kiecker – Berwyn

Večer začíná koktailem v 6:30 PM, večeře se podává v 7:00 PM.

Představení debutantek bude v 8:30 PM.

K tanci a poslechu hraje hudba The Dick Elliot Orchestra.

Vstupné $85 zahrnuje večeři a otevřený bar do půlnoci.

Pro více informací a rezervace volejte: Mrs. Vlasta Vicenik (708) 354 - 0520
nebo zašlete e-mail representativeball@gmail.com

K zamyšlení do nového roku

Všem nelze vyhovět

Byl jednou jeden mladý pár s chlapcem ve věku 12 let. Rozhodli se cestovat, pracovat a poznávat svět. A tak se rozjeli do světa se svým oslem.

Přijeli do první vesnice, lid jejich příchod komentoval: „Podívejte se na toho nevychovaného chlapce. On na oslu a chudáci unavení rodiče jdou pěšky, že to tak nechají!" A tak manželka řekla manželovi: „Nedovolme ať mluví špatně o našem synovi." Manžel sundal dítě a sám nasedl na osla.

Přijeli do druhé vesnice, lid bručel: „Podívejte se na toho nestoudného otce. Nechá manželku a syna trápit se pěšky, zatímco on se veze na oslu." Tak muž sestoupil a nechal na osla posadit manželku. On se synem vedli osla za uzdu.

Přijeli do třetí vesnice a lid to opět komentoval: „Chudák muž, po namáhavé celodenní práci nechá sedět manželku na oslu a chudák chlapec, jak nešlechetnou matku má." A tak se rozhodli sednout si na osla všichni tři a znovu vyrazili na pouť.

Když přijeli do čtvrté vesnice zaslechli zase říkat lid: „Jsou to bestie, větší bestie než sám osel co je nese. Umořili by ho k smrti, místo aby sestoupili a kráčeli svorně vedle něho."

Ale v další vesnici nemohli věřit svým uším: „Hele. To jsou ti tři idioti co kráčí pěšky i když mají osla, který je může nést."

Závěr: „Pořád tě budou kritizovat, budou o tobě špatně mluvit a bude obtížné potkat někoho, kdo Tě bude brát takového jaký jsi. Proto žij podle svojí víry. Dělej to, co ti radí srdce, to co chceš. Lidský život je divadelní představení, které se hraje bez předchozích zkoušek. Zpívej, směj se, tancuj, měj rád... a žij intenzivně každý okamžik tvého života... Dříve než spadne opona a hra skončí bez potlesku."

Charlie Chaplin

* * *

Podobné myšlenky najdeme již v Bibli, kde říká Ježíš:

„Přišel Jan Křtitel, nejedl chléb a nepil víno – a říkáte: ‚Je blázen.'

Přišel Syn člověka, (Ježíš Kristus) jí a pije – a říkáte: ‚Je to žrout a pijan vína, přítel celníků a hříšníků!'

A přece moudrost bude uznána za správnou ode všech rozumných lidí."

Evangelium sv. Lukáše 7, 33-35

Srdečné poděkování

Vaše pěkné noviny Hlasy národa dostávám již několik let. Noviny nejen přečtu, ale potom je donesu na naši faru, kde si je přečtou naši tři kněží a nakonec skončí časopis v kostele a čtou si jej věřící.

Tyto noviny mi celá léta předplácí paní Marie Kohoutková, které bych ráda touto cestou srdečně poděkovala a vyslovila upřímné Pán Bůh zaplať.

Ráda vzpomínám na návštěvu Chicaga s mým, dnes již zesnulým, mužem, který byl bratrem Otce Vojtěcha Víta, který v Chicagu dlouhá léta působil jako český misionář.

Všem pracovníkům redakce měsíčníku Hlasy národa a také všem čtenářům přeji do nového roku Boží požehnání, klid pro každodenní práci a radostné časy.

Se srdečným pozdravem

Ludmila Vítová, Ústí nad Orlicí, Česká republika

Desatero ohleduplného chování

1. Protože je ohleduplné chování možné, neexistuje žádný důvod, proč se podle něho nechovat.
2. Povídejte si spolu aspoň trochu každý den.
3. Vyrůstejte společně, stále znovu.
4. Važte si jeden druhého. Ti, kdo si váží jen rohožek, mívají většinou špinavé boty.
5. Mějte s druhými soucit.
6. Buďte milí. Láska nepřipouští hrubé způsoby.
7. Najděte v každém, co je na něm krásné, i když se to snaží zakrýt.
8. Nebojte se svárů a hádek - jen mrtví a lhostejní se nikdy nedohadují.
9. Nenechte se znechutit drobnými podrážděními a každodenními ubohostmi.
10. Stále se smějte. To cvičí srdce a chrání před srdečními nemocemi.

Bruno Ferrero
Příběhy pro potěchu duše

Nejvzácnější host

Jeden stařec ze Sibiře vypráví, jak ho Kristus o Vánocích osobně navštívil. Příběh zapsal spisovatel Nikolaj Semjonovič Leskov (1831-1895).

Náš kraj je zemí vyhnanců. Můj otec sem přišel v době, kdy v Rusku ještě vládlo nevolnictví. V naší rodině jsme žili podle zásad prosté ruské víry. Můj otec byl sečtělý a zprostředkoval mi velkou lásku k poznání, a proto se Timofej Osipovič stal mým velkým přítelem.

Timofej přišel do naší osady jako mladý muž. Měl jsem tehdy 18 let, on asi 20. Timoša byl dobrý člověk. Proč ho soud odsoudil do vyhnanství, nikdo přesně nevěděl.

Říkalo se, že jeho strýc, který byl zároveň jeho zákonným zástupcem, si přivlastnil celý sirotkův majetek. Mezi Timofejem a strýcem došlo k hádce a temperamentní mladík se neovládl a strýce napadl. Díky Božímu milosrdenství probodl strýci jen ruku. Protože byl mladý, nedostal těžký trest, ale poslali ho do vyhnanství.

I když přišel o devět desetin svého majetku, stačil mu zbytek, aby si postavil dům. Pocit křivdy mu však v duši zůstal a on se dlouho stranil všech lidí. Seděl doma a četl knížky. Často jsem ho navštěvoval, a tak vzniklo naše přátelství.

Z počátku mě k němu rodiče neradi pouštěli. *Nevíme, kdo to je a proč se straní lidí. Ještě tě naučí něčemu zlému!* Ale já jsem od něho nikdy nic zlého neslyšel. Právě naopak.

Rozmlouvali jsme o víře a četli jsme knihy, které nás učily žít podle Boží vůle. Nakonec k němu zašel i můj otec a pozval ho k nám domů. Moji rodiče viděli, že je to dobrý člověk, a oblíbili si ho. Bylo nám ho líto, když jsme ho viděli zachmuřeného, sklíčeného a skleslého, a to vždy, když si vzpomněl na utrpěnou křivdu. Když někdo připomněl jeho strýce, zbledl a místo obvyklé přívětivosti mu v očích zasvítil hněv.

Pán Ježíš mu však pomohl zbavit se trudnomyslnosti. Líbila se mu moje sestra, oženil se s ní, přestal se trápit, opět ožil. Byl pracovitý, postavil pro rodinu pěkný dům, pěkně ho zařídil a všichni si ho vážili. Žena a děti byly zdravé a zdálo se, že pocit křivdy pominul. Ale on stále myslel na utrpěné bezpráví. Když jsme jednou spolu jeli na voze, zeptal jsem se ho v přátelském rozhovoru: *Timošo jsi spokojený? - Jak to myslíš?* zeptal se. *Máš teď všechno, o co jsi přišel.* Timofej zbledl a neodpověděl ani slovo. Požádal jsem ho o prominutí. *Odpusť, myslel jsem, že to už pominulo. - Nezáleží na tom. Pominulo, ale člověk přesto na to myslí.*

Bylo mi líto, že v jeho srdci je stále tma. Znal Písmo svaté, uměl o něm pěkně vyprávět, ale když stále choval vzpomínku na křivdu, vypadalo to, že mu Boží slovo neposloužilo.

Jednou jsem mu řekl: *Myslel jsem si, že znáš Písmo svaté, ale tvoje srdce je stále plné hněvu a nechce se podřídit Bohu. Máš vůbec prospěch z Písma svatého?*

Timofej se nerozhněval, ale vyčítal mi: *Znáš Písmo málo, než aby ses na ně mohl odvolávat. Nemáš potuchy o křivdě, která existuje ve světě. - Máš pravdu,* přiznal jsem.

Potom mi vyprávěl, že se na strýce hněval nikoliv kvůli penězům. Řekl mi, co ještě nikomu neřekl. Jeho strýc těžce urazil jeho otce a matka ze zármutku zemřela. Ačkoliv strýc už nebyl mladý, lichotkami a výhrůžkami si získal mladé děvče, které Timoša odmalička miloval a chtěl se s ním oženit.

Dá se na to všechno zapomenout? Dokud žiji, tak mu neodpustím. - Jistě, odpověděl jsem. *Ale stejně je pravda, že ti Písmo svaté nic neřeklo.*

On mi však začal vysvětlovat, že ve Starém zákoně svatí muži neušetřili těch, kteří porušili zákon. Dokonce je vlastníma rukama zabili.

Odpověděl jsem mu: *Jsi moudrá hlava a sečtělá. Já jsem jen hříšný člověk s malým poznáním, ale chci ti říct, že ve Starém zákoně je všechno starobylé a nám vzdálené. V Novém zákoně je to pochopitelnější. Tam se říká: Miluj a odpouštěj, a to je cennější než všechno ostatní. Je to jako zlatý klíč, kterým se otevírají všechny dveře. Máme to snad chápat tak, že bychom měli odpustit jen malou chybičku, ale zlomyslnou vinu ne?*

Neodpověděl. Pomyslel jsem si: *Kéž by Pán promluvil k srdci mého bratra!*

Ještě jsem mu připomněl, že ani Kristus neměl domov, že se mu posmívali a plivali na něho. *Jeho následuj a ne zvyk pomsty a odplaty. Dokud myslíš na zlo, které se ti přihodilo, to zlo stále žije. Nechej ho zemřít, a bude pokoj v tvé duši.* Stiskl mi ruku a řekl: *To nedokážu. A přestaň už, všechno mi ztěžuješ.*

Uběhlo dalších šest roků. Všiml jsem si, že stále trpí, a kdyby teď potkal svého strýce, zapomněl by na celé Písmo a ďábel by měl volnou ruku. V srdci jsem však důvěřoval Pánu a byl jsem jistý, že ho vysvobodí z hněvu.

Timofej žil u nás šestnáct let, patnáct let byl ženatý a měl s mojí sestrou tři děti. Miloval květy, především růže, které pěstoval, a také se u nich modlil.

Jednou si vzal s sebou evangelium a četl mezi růžemi, jak byl Kristus na návštěvě u farizea, který mu nedal ani vodu na umytí nohou. Timofeje to rozhněvalo. Pokládal to za velkou křivdu a dal se dokonce do pláče. V tom okamžiku se stal zázrak, o kterém mi později vyprávěl: *Rozhlédl jsem se kolem sebe a pomyslel jsem si: Jaký já mám majetek, v jakém nadbytku žiji! Naproti tomu můj Pán žil v chudobě a poníženosti. Bez rozmýšlení jsem zvolal: „Pane, kdybys přišel ke mně, zcela bych se ti odevzdal."*

Odněkud jsem uslyšel hlas: „Přijdu."

Timofej přiběhl ke mně celý roztřesený a zeptal se: *Co myslíš, může Pán ke mně opravdu přijít na návštěvu?* Odpověděl jsem: *Milý brachu, to já nevím. Co o tom říká Písmo svaté? - Kristus je stále stejný, neodvážím se tomu nevěřit. - Tak tomu věř! - Nařídím, aby bylo pro něho stále prostřeno,* rozhodl Timofej.

Od toho dne bylo u nich u stolu vždy volné místo s velkým křeslem a na stole prostřeno. Na opodstatněné otázky své

ženy odpověděl, že musí dodržet slib, který „dal vzácnému hostu, který přijde".

Timofej čekal Vykupitele nejen ten den, ale i druhý, třetí a o každém svátku.

Byl však zklamaný, že Pán nepřichází. Nepolevil však v důvěře, že Pán slib dodrží: *Denně se modlím: „Ano, přijď, Pane!" Čekám, ale neslyším odpověď.* Nevěděl jsem, co mu mám říct. Myslel jsem si, jestli se ze všeho nepomátl. Ale mýlil jsem se.

Nadešly Vánoce. Byla tuhá zima. Na Štědrý den přišel Timofej ke mně a řekl: *Zítra čekám Pána.* Už jsem na takové věty neodpovídal, ale tentokrát jsem se zeptal: *Odkud máš tu jistotu?* Řekl mi: *Když jsem se tentokrát modlil, rozechvěla se mi duše a zaznělo v ní jako polnice: „Ano, přijdu brzy!" Zítra je jeho svatý svátek. Neměl by mě navštívit právě v ten den? Přijď ke mně s celou rodinou, protože se třesu vzrušením.*

Timošo, odpověděl jsem mu, *ty víš, že to neumím posoudit. Ani nepočítám s tím, že uvidím Pána, jsem hříšný člověk. Ale přijdu, jsi náš příbuzný. Když s takovou jistotou očekáváš nejvzácnějšího hosta, nezvi jen své přátele. Svolej takovou společnost, jaká se mu bude líbit.*

Pochopil jsem, odpověděl, *hned pošlu svoje sluhy a syna po celé dědině a pozvu všechny vyhnance, kteří jsou v nouzi a potřebují pomoc. Kdyby mi Bůh prokázal tu velkou milost a přišel ke mně, ať najde všechno tak, jak si to přál.*

Timofeji, řekl jsem mu, *nikdo nedokáže udělat všechno tak, jak on to přikázal. Jednomu neporozumíš, na druhé zapomeneš, třetí nedokážeš splnit. Udělej to tak, jak to cítíš ve své duši. Když Pán přijde, všechno doplní, a jestli jsi na někoho zapomněl, koho zde chce mít, on si ho přivede.*

Když jsme na Boží narození přišli s celou rodinou, byla prostranná světnice plná lidí, vyhnanců žijících na Sibiři, byli tu i Poláci, Estonci, Rusové. Velké stoly byly přikryty plátěnými ubrusy a plné dobrých jídel. Služky pobíhaly a nosily dobroty.

Venku se už stmívalo. Už se ani nedalo předpokládat, že někdo přijde, protože venku začala sněhová bouře, jako by byl konec světa. Bylo třeba zapálit svíčky a posadit se ke stolu, protože se úplně setmělo. Timofej chodil sem a tam, pak si opět sedl. Celá jeho jistota se začala hroutit. Už bylo jisté, že velký host nepřijde. Smutně povzdechl a řekl: *Vidím, že Boží vůle mě chce vydat posměchu, protože jsi měl pravdu: Nedokázal jsem shromáždit všechny, se kterými se chtěl setkat. Ať se stane podle Boží vůle. Pomodleme se a zasedněme za stůl.* A mocným hlasem začal: *Otče náš, jenž jsi na nebesích... Kristus se narodil, zpívejme chvály. Ohlašujme Krista, který přišel z nebe na zem...*

Když ta slova dozněla, ozval se venku velký hluk, něco narazilo do stěny tak silně, že se všechno roztřáslo. Z chodby se ozval hluk a dveře se samy dokořán otevřely.

Všichni se velmi polekali a někteří padli na zem. Ti nejodvážnější se dívali ke dveřím. Stál tam starý muž, oblečený do hadrů a třesoucí se zimou. Při chůzi se držel nábytku, aby nespadl. Z neosvětlené chodby se šířila tajemná zář a nad rameny starého muže bylo vidět sněhobílou ruku se zapálenou hliněnou lampou. Venku zuřila vichřice, ale její plamínek ani nezakmital. Světlo osvěcovalo tvář starce a jeho ruku s jizvou, která zimou celá zbělela.

Když Timofej uviděl starce, stal se zázrak. Zvolal: *Pane, vidím ho a přijímám ho v tvém jménu. Ale ty ke mně nechoď, jsem člověk hříšný.* Poklonil se a dotkl se tváří až země. I já jsem se spolu s ním vrhl na zem z radosti, že ho pronikla opravdová křesťanská pokora. Timofej hlasitě zvolal: *Kristus je uprostřed nás!* A všichni odpověděli: *Amen, je to skutečně pravda!*

Vstali jsme s Timofejem ze země. Bílou ruku jsme již neviděli, ale stařec tu zůstal stát. Byl to Timofejův nepřítel, jeho strýc, který ho kdysi přivedl na mizinu. Timofej ho vzal za obě ruce a přivedl ke stolu na přední místo.

Potom začal stařec vyprávět, jak přišel o všechen majetek. Už dlouho putoval, aby našel svého synovce a poprosil ho o odpuštění. Velice po tom toužil, ale současně se bál jeho hněvu. Ve vichřici zabloudil a téměř zmrzl. *Náhle však mi neznámý posvítil na cestu a řekl: Běž tam a ohřej se na mém místě a najez se z mé misky. Vzal mě za obě ruce a přivedl sem.*

Timofej přede všemi prohlásil: *Já znám tvého průvodce, strýčku. To byl náš Pán, který řekl: „Když má nepřítel hlad, nasyť ho chlebem, když má žízeň, podej mu vodu." Sedni si u mne na čestné místo a jez a pij na jeho slávu. A zůstaň v mém domě, jak dlouho chceš, třeba i do konce života.*

Stařec zůstal u Timofeje a před smrtí mu dal své požehnání. Timofej navždy našel pokoj, a tak se naučil připravovat ve svém srdci jesličky pro Stvořitele, který přišel na tento svět.

Jesličkami pro našeho Pána se může stát každé lidské srdce, když plní jeho přikázání: Milovat své nepřátele a dobře činit těm, kteří nás nenávidí. Pak Kristus vejde do takového srdce a učiní si tam příbytek.

Víťazstvo srdca 14/2006

Svědectví v Evropském parlamentu

Alveda Kingová je neteř Martina Luthera Kinga, 22. června 2010 pronesla v Evropském parlamentu strhující řeč. „Sen svého strýce" aplikovala na nenarozené děti, které mocní vydávají bezohledně na smrt. „Nenarození dnes jsou tím, čím byli černí včera!"

Moje poselství vychází z mého srdce, z lásky k životu a k rodině a ze zděděné povinnosti chránit ty nejslabší ve společnosti.

Moje řeč a moje práce jako aktivistky lidských práv vychází ze tří prostých pravd:

1. Každý člověk si zaslouží úctu na základě toho, že je člověk.
2. Nikdy se lidský život nemůže stát méně lidským nebo více lidským.
3. Každý lidský život *začíná.* svým biologickým počátkem.

Z těchto premis vyplývá, že každý člověk, narozený nebo nenarozený, má svá práva a tato práva vycházejí ze společnosti a musí být chráněna zákonem. Obrácení je první krok k vykoupení; je to také první krok ke změně společnosti. Vím to, protože jsem to pozorovala celý svůj život, jak se změnila moje kultura a jak se změnila Amerika.

Bylo tolik krveprolití, tolik neštěstí, protože několik lidí ve Spojených státech si myslelo, že afroameričtí lidé nezasluhují žádnou úctu. Byli jsme odvrženi. Byli jsme pobíjeni. Byli jsme lynčováni. Byli jsme zabíjeni, protože se na nás dívali, jako bychom byli méně lidmi. Tak je tomu také s životem nenarozených dětí, které jsou lynčovány v mateřském lůně.

Rasismus neutlačoval jen Afroameričany - on utopil i svědomí utlačovatelů. Některé projevy rasismu činily život těchto lidí zdánlivě příjemnějším, pohodlnějším, a tak podlehli klamu. Stali se na tomto klamu do určité míry závislými. A tak začali ve svém srdci věřit tomu, co v srdci přece poznávali jako falešné. A tak je tomu také se lží těch, kteří provádějí potraty.

Nenarození dnes jsou jako byli černí včera - vytlačeni co nejvíce z našeho zorného pole a z našeho myšlení, abychom se nemuseli zabývat bezprávím, jakého se na nich dopouštíme. Problém potratářů a jejich zastánců je stejný, jako byl problém rasistů a šiřitelů segregace. Potratový průmysl musí tedy těm, které vykořisťuje a diskriminuje, upírat lidství.

Ale co když toto odracionalizování přestane fungovat, když vedoucí potratové kliniky se vzdá funkce, protože sledovala potrat na obrazovce zachycený ultrazvukem? Co když se pravda stane tak jasnou a tak silnou, že společnosti už nebude lhostejné, že přijímá lež, a nebude chtít s ní spolupracovat? Pak musíme udělat něco, co vlastně odporuje naší povaze: pokořit se, vzdát se falše a změnit své jednání.

To je to, co udělala moje země v důsledku úsilí hnutí za lidská práva. Amerika se změnila, protože Američané pocítili v srdci hnutí. V srdci, ve kterém - jak to stojí v Bibli - je vepsán Boží zákon. My ho můžeme přeslechnout, můžeme vypnout své svědomí, nechat se indoktrinovat a otočit se k němu zády. Ale všichni máme cit pro to, co j správné a co je falešné. Toto morál vědomí změnilo americkou kulturu otázce rasismu.

Věřím, že toto morální vědomí můž změnit každou kulturu i v otázce po tratů. Nikoliv přes noc. Ale tato změn myšlení již začala.

Ve svém srdci to víme. Dlouho jsm zavírali oči. Nechtěli jsme se angažova Přesvědčovali jsme sami sebe, že lidé s v otázce potratů nezmění. Já jsem dne zde proto, abych vám řekla, že to ne pravda. Zažila jsem tuto změnu sama sebe, u druhých, u svého národa. To, c se stalo u otroctví a rasismu, děje s dnes u potratů. Mocní se musí zast pronásledovaných - protože jsme stráž svých bratří - a co se děje jim, děje s také nám.

Martin Luther King napsal ve vězei ské cele: „Nespravedlnost na kterém koliv místě je ohrožením spravedlnos jako takové." Ať je utraceno dítě Birminghamu v Alabamě, nebo v Bi minghamu v Anglii: je to vždy útok r „milovanou společnost", která byla p mého strýce tak důležitá.

Můj strýc Martin měl sen. Maloval v duši, že všichni zažijeme to, co vlastně samozřejmé: že jsme si jako lid všichni rovni. Vyzval Ameriku, aby u nala lež a odhodila ji.

Dnes vás všechny vyzývám, ať už js jakéhokoli původu, rasy nebo nábože ství, abyste přiznali své omyly a odh dili je. Věřím, že porušení práva na živ je ta největší nespravedlnost, jakou dn prožíváme. Zabíjení nezná žádné slit vání. Tam, kde lidé odmítají lidství, ne spravedlnost.

Ptáme se jen: Jak může tento sen ž dále - sen o rovnosti pro všechny - kd zabíjíme své děti? Jak může ten sen př trvat, když upíráme druhým lidsk důstojnost a úctu? Jak může tento sen ž dál, když se za tyto lidi nezasadíme?

Podle Kirche heute 8-9/201

MLADÝM

Romská pohádka o ďábelském listí

Kdysi dávno žil jeden hrabě. Byl ohromně lakomý, pro chudáka by peněženku neotevřel. Jednou k němu přišla jedna stará Romka a prosila ho o kousek chleba. Hrabě na ni poštval psa. Romka ho proklela: „Čert tě vem!"

Jakmile to slovo vyřkla, čert je tu. „Tak hrabě, a jde se!"

„Kam se jde? Já nikam nejdu!" Třese se hrabě strachy.

„Půjdeš se mnou do pekla," povídá čert.

Hrabě pláče jako déšť, prosí čerta, aby ho nechal naživu, ale čert už ho chytá za ruku. Stará Romka jen kouká. Proklela hraběte, to je pravda, ale netušila, že čert opravdu přijde. Bylo jí hraběte líto - Rómové mají měkké srdce - a tak povídá čertovi: „Hele, čerte černej, nech ho, vidíš přece, že má malé děti."

„Dobře," povídá čert, „já tě s sebou teda nevezmu, ale jedině když mi řekneš, jak se jmenuje listí, co roste v mé ďábelské zahradě. Když mi to neřekneš do zítřejšího rána, sprovodím tě ze světa."

Čert odnesl hraběte ke své zahradě. V zahradě rostly velké, široké listy. Hrabě v životě takovéhle listy neviděl. Dal si zavolat zahradníky, odborníky na byliny - všichni koukají, ale tohle listí opravdu ještě nikdo neviděl.

Obrázek k pohádce nakreslila osmiletá Otylka z Ostravy

Obrázek k pohádce nakreslila čtrnáctiletá Žaneta z Ostravy

Hrabě jde plačky za starou Romkou. „Ach, ach, Cikánko, co si teď počnu?"

„Poslyš, hrabě," povídá ta stará Romka. „Dej mi jednoho tlustého berana, plný vůz jídla pro mou rodinu a já ti zítra řeknu, jak se to listí jmenuje."

Hrabě dal Romce všechno, oč ho požádala. Romka rozdělila jídlo mezi děti a ostatní Rómy a pak zahnala berana k čertově zahradě. Sama se schovala do křoví a čeká. Beran vlezl do zahrady a pustil se do ďábelského listí. Žere, žvýká, přežvykuje, poskakuje po zahradě, dupe po listí - a už je tu čert!

„Jedeš pryč z mýho tabáku, ty berane pitomá!" křičí čert a žene berana ze zahrady.

Když čert zmizel, jde Romka za hrabětem a povídá: „Jestlipak víte, hrabě, jak se to listí jmenuje? Jmenuje se tabák! (Tehdy ještě tabák neexistoval! To až ďábel to ďábelské listí zavedl na světě, aby lidem ničil zdraví.)

Hrabě poskakuje radostí a tleská: „Zavolejte čerta!"

Čert přišel a hrabě povídá: „Tak si poslechni, čerte, jak se to tvoje listí jmenuje, tabák."

„Máš štěstí, že si tu pěstuješ tak chytrou ženskou," povídá čert a pak zmizel jako dým.

Hrabě dal Romce spoustu peněz, Romka šla ke svým dětem - a jestli neumřeli, žijí dodnes.

Z knihy Mileny Hübschmannové, Romské hádanky, Nakladatelství Fortuna, Praha 2003

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Konec mého pobytu v Želivě (7)

Než se vrátím k popisu našeho života v Želivě, musím odbočit, abych podal důležité vysvětlení o tom, jaká se v mém životě udála změna. Až do roku 1991 jsem byl obdařen neobyčejně dobrou pamětí a to byl také jeden z hlavních důvodů, proč mě chtěli komunisté získat pro svou práci. V té bylo totiž všechno založeno na paměti agentů podle již dříve vzpomenutého pravidla: „Co je jednou napsáno, přestává být tajemstvím." A tak mi nařídili, abych nic důležitého nezapisoval, což mě do jisté míry také zachránilo, neboť mnohokrát byly všechny moje osobní věci důkladně prohlíženy.

14.listopadu 1991, když jsem šel večer z našeho domu v Carpentersville do 1 kilometru vzdáleného kostela sv. Moniky na večerní mši svatou, jsem byl na boční cestě sražen v plné rychlosti jedoucím autem. Po srážce, jak mi bylo později řečeno, jsem se ještě vzchopil a běžel asi 10 metrů směrem ke kostelu a pak jsem se zhroutil a zůstal ležet v bezvědomí. Probral jsem se až na pohyblivém pásu hloubkového rentgenu, kde jsem požádal, aby zavolali, že nepřijdu druhý den do práce a potom jsem opět upadl do bezvědomí. Když jsem se z něho znovu probral, uviděl jsem, že ležím na vyvýšené posteli, obklopen spoustou květin a tehdy jsem si pomyslil, že už ležím v pohřebním ústavu na katafalku, kde se koná poslední rozloučení a pak jsem tvrdě usnul. Po probuzení mi řekli, že jsem v nemocnici již dva dny a ty květiny jsou od zaměstnanců chemické společnosti Valspar, pro kterou jsem pracoval a od našich dodavatelů a zákazníků.

Když jsem se po dvou týdnech objevil v práci, s hrůzou jsem zjistil, že jsem zapomněl jména zaměstnanců, se kterými jsem celé roky pracoval. Nechtěl jsem to dát najevo, ale vzal jsem si jejich osobní karty, na kterých zaznamenávali svůj příchod a odchod z práce a učil se jejich jména. Také desítky formulí našich hlavních produktů byly úplně vymazány z mé paměti.Takže, když mi z noční směny zavolali, že mají problém, nebyl jsem schopen jako dříve okamžitě dát odpověď, ale museli mi nejdříve přesně popsat, o jakou formuli se jedná. Do práce jsem potom chodil jen na 3 – 4 hodiny denně ještě skoro celý rok, než jsem dosáhl věku 65 let, abych mohl odejít do penze, i když před tím měli se mnou dojednáno, že budu dělat až do 70 roků. Jednak sjem zapracovával svého nástupce jako superintendenta podniku a také jsme pracoval na převedení výroby na počítačový systém, který byl tehdy v začátcích a daleko komplikovanější než je ten dnešní. Zvláště záření obrazovek mě unavovalo, takže po skončení zaměstnání jsem se k počítačům nevrátil. Snažil jsem se znovu oživit svou dřívější paměť, ale šlo to velice pomalu. Je zajímavé, že nejvíce podrobností si pamatuji ze svého mládí do svých 14 roků a potom je to se vzpomínkami stále těžší. Nemohu si vzpomenout na mnoho důležitých podrobností a hlavně na jména, která mi vyjevil Otec převor Jan Maria Schaller na marodce v Želivě. Některá jména, když se je snažím vybavit mi po jednom nebo dvou dnech přijdou na mysl, jiná důležitější jsou navždy zapomenuta. Někdy se mi dokonce přihodí, že nevím ani přesně, co jsem dnešního dne vykonal. A tak nezbývá, než pokorně vše svěřit do vůle Boží – jak Pán Bůh dá.

Těch několik týdnů, které jsem prožil s Otcem převorem Schallerem patří k nejvzácnějšímu období mého života, neboť tento neobyčejně vzdělaný, na vysoké duchovní úrovni žijící a český národ opravdu milující světec a vědec v jedné osobě otevřel přede mnou svou životní knihu bohatých vědomostí. Snad si uvědomil, že se naskýtá možnost předat tyto vzácné a málo známe informace mně, mladému posluchači, aby tak nezůstaly zapomenuty.

Za největší pohromu pro český národ považoval Otec Schaller, že celé jeho politické vedení bylo ovlivněno svobodným zednářstvím. Zednáři, kteří oslavovali roku 1917 dvousté výročí od svého založení byly rozštěpeni na větev skotskou a francouzskou. Československá republika byla od svého založení pod vlivem francouzským. Na stranu položený modrý trojúhelník v jejím státním praporu je popřením křesťanské Nejsvětější Trojice a na padesátikorunové bankovce Masarykovy republiky byly vyobrazeny zednářské symboly od kozlí hlavy přes zednickou zástěru až po další zednické náčiní. Většina vládních představitelů a vedoucích politických stran byli členy zednářských lóží a Edward Beneš byl dokonce sekretářem celoevropské zednářské lóže. Největším překvapením bylo pro mě, že strahovský premonstrátský opat Metoděj Zavoral byl svobodným zednářem. Byl to tehdy po kardinálu Kašparovi nejvlivnější duchovní představitel v Praze a byl dokonce považován za možného Kašparova nástupce. Podle tehdejšího církevního práva byl svobodný zednář „ipso facto" (= samotným činem) vyobcován z církve a neměl právo na církevní pohřeb. Opat Metoděj Zavoral byl osobním přítelem presidenta Masaryka, který zakázal pražskému arcibiskupovi vjíždět ve svém kočáře z arcibiskupské rezidence do katedrály hlavní hradní bránou. Opat Zavoral také vykonal církevní pohřeb pro zednáře spisovatele Karla Čapka.

Na začátku minulého století pronikli zednáři do vysoké církevní hierarchie, takže když byl v roce 1903 po smrti papeže Lva XIII. zvolen za jeho nástupce kardinál Rampolla, rakousko-uherský císař František Josef, který měl, jakožto „Ochránce církve" právo vetovat papežskou volbu, zrušil tu-

to volbu z důvodu, že jeho tajná policie zjistila, že kardinál Rampolla je svobodný zednář. Za papeže byl potom zvolen benátský kardinál Sarto – svatý Pius X. Když jsem se po čtyřiceti letech formálně dotázal jednoho člena vatikánské knihovny, zda kardinál Rampolla byl skutečně svobodný zednář, tak mi byl sděleno, že neexistuje důkaz, že nebyl, ale také neexistuje důkaz, že byl, poněvadž zednářská společnost je tajná.

Otec Schaller byl v nacistickém koncentračním táboře vězněn s jedním francouzským jezuitou, se kterým se důvěrně spřátelil. A tento jezuitský kněz mu sdělil následující událost. Jeho spolubratr, rovněž francouzský jezuita, přijal nazpět do katolické církve vysokého zednářského hodnostáře pařížské centrální lóže. V zednářské hierarchii by se neměli znát podřízení navzájem a také neznají svého nadřízeného, zatímco nadřízení znají své podřízené. Do lóže přicházejí s maskou na tváři. Zmíněný jezuitský kněz převzal identitu obráceného zednáře, aby mohl navštívit schůzi v pařížské centrální lóži. Zamaskovaný jezuita se bez problémů dostal do lóže a když se na pódiu objevil zednářský velmistr, aby zahájil schůzi, kněz pronesl modlitbu exorcismu na vymítání ďábla. Po pronesení exorcismu se ozvala dělová rána a velmistr v oblaku dýmu zmizel.

Otec Schaller mi tehdy řekl jména obou jezuitských kněží, ale dnes už si na ně, z důvodů výše uvedených, nemohu vzpomenout. A tak se to všechno znovu dovím až na věčnosti. Otec převor mě také upozornil, že sám o těchto věcech pověděl jen několika málo osobám a také mě, až to budu někomu vykládat budou mnozí považovat za blázna, který jim vypráví báchorky, ale on je přesvědčen o pravdivosti všeho, co mu tenkrát pověděl onen francouzský jezuita a že celé zednářství je dílem ďáblovým, který jako otec všech lží a podvodů pod rouškou pokroku a často i lidumilných činů dovede odvádět lidstvo od pravého Světla.

Neobyčejně zajímavé byly vzpomínky Otce Schallera na politické dění a možnosti katolíků v první Československé republice. Z nich nejdůležitější mi utkvěly v paměti. Velkou ztrátou nejen po stránce náboženské, ale i politické bylo koncem září 1923 úmrtí olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, který byl vlivným členem senátu Československé republiky. Po jeho smrti byli dva kandidáti na stolec olomoucké arcidiecéze, která byla nejbohatší v Československé republice. Arcibiskupem byl jmenován Mons. Leopold Prečan, který poskytl mnohamilionovou finanční pomoc na vybudování katolické Lidové strany, vedené Mons. Šrámkem. Druhý kandidát Mons. Augustin Štancl měl v úmyslu využít finančních prostředků olomoucké arcidiecéze na založení katolické univerzity v Olomouci. Tehdy jsem Otci Schallerovi dosvědčil, že jako salesiánský student nižšího gymnázia ve Fryštáku jsem několikrát slyšel mluvit Mons. Augustina Štancla, který byl tehdy katechetou na gymnáziu v Hranicích a často nás navštěvoval. Neboť to byl právě on, který se nejvíce přičinil o založení salesiánského díla v Československu. Vyprávěl jak ještě za Rakouska-uherska jezdil po Evropě a zajímal se o vývoj katolického školství, neboť je pokládal za věc nejdůležitější pro budoucnost každého národa. A tak Otec Schaller uzavřel, že jsme mohli mít s Mons. Augustinem Štanclem jako olomouckým arcibiskupem po dvacetiletém trvání olomoucké katolické university solidní kádr katolické inteligence a místo toho jsme měli politicky bezvýznamnou Šrámkovu Lidovou stranu, která se nedovedla spojit se silnou Hlinkovou Ľudovou stranou, jež měla tehdy za sebou velkou většinu slovenského voličstva, zatímco Švehlova agrární strana přijala do svého lůna slovenské evangelíky (asi 10% slovenského voličstva) a tak vytvořila nejsilnější stranu Československé republiky, kde se stali dva Slováci Hodža a Malypetr ministerskými předsedy. Naše katolická Lidová strana obligátně obsazovala ministerstva pošt a železnic, která nijak neovlivňovala život občanů. Když po abdikaci prezidenta Masaryka v roce 1934 mělo dojít k volbě jeho nástupce, tehdy nastalo velké nebezpečí, že volbu vyhraje kandidát agrární strany. Předseda Lidové strany, katolický kněz Mons. Šrámek požádal katolického kněze Mons. Josefa Tisu, tehdy předsedu Ľudové strany (Andrej Hlinka se tehdy pro vysoký věk vzdal vedení strany), aby podpořil Benešovu kandidaturu a Edward Beneš Tisovi za odměnu slíbil aktivizaci Pittsburské dohody (kterou Masary odmítl dodržet) a 4 miliony korun na Ľudovou stranu, na což pak po volbě jako prezident zapomněl a Tisovi se nakonec benešovsky odměnil, když po druhé světové válce podepsal jeho rozsudek smrti a tím z něho učinil národního mučedníka, který jako takový má svoji pamětní desku ve slovenské kapli panny Marie Sedmibolestné v národní svatyni Panny Marie Neposkvrněné ve Washingtonu, D.C.

Pravdivost výpovědi Otce Schallera mi potvrdil slovenský bohoslovec Jožo Tiso, se kterým jsem byl u PTP v Bruntálu. Jako chlapec často ministroval svému strýčkovi při mši svaté. Jako ho potom komunisté při svých výsleších trýznili dokazovala hluboká jizva pod okem. Chtěli na něm vynutit přiznání o Tisových zločinech, o kterých nevěděl.

Ve vedlejší místnosti želivské ošetřovny mě nejvíce zaujal Otec Ambrož Svatoš, který mě seznámil se životem pro mě do té doby neznámé blahoslavené Zdislavy. Otec Ambrož byl postulátorem jejího svatořečení a aby po roce 1945 seznámil věřící s touto světicí, tak pořádal ve farnostech a klášterech scény z jejího života na způsob loutkového divadla. Když v roce 1968, v době Dubčekova jara, se otevřel výjezd do zahraničí, Otec Ambrož přijel do USA na celosvětový sjezd dominikánských provinciálů, který se konal v dominikánském klášteře v chicagském předměstí River Forest v prostorách Concordia Univerzity. Sjezd tehdy vyvolal tak velkou pozornost, že dokonce tehdejší mluvčí poslanecké sněmovny USA McCormack pozdravil úvodní zasedání. Projev o poměrech církve v komunistickém Československu, který pronesl Otec Svatoš, byl tlumočen do čtyř řečí: angličtiny, italštiny, němčiny a španělštiny. Po mnoha létech jsme se tak s Otcem Ambrožem Svatošem opět setkali a já jsem ho skoro každý den navštěvoval a dokonce jsem ho tehdy vzal na naši výroční českou pouť na Svatý kopeček ve Wisconsinu. Také jsem ho zavezl spolu s provinciálem portugalských dominikánů do kláštera portugalských dominiká-

nek v Racine ve Wisconsinu, které se tam uchýlily, když na začátku minulého století (okolo roku 1909) portugalský ministerský předseda, svobodný zednář, Plombal je vyhnal, tak jako ostatní řeholníky, z Portugalska. Sestry dominikánky vybudovaly v Racine nádherný kostel, který představuje rybářskou loď. Když jsem se později zúčastnil pouti do Fatimy, byli jsme jednou ubytováni v dominikánském poutním domě, kde jsem se místním sestrám zmínil o jejich spolusestrách v Racine v USA a vyprávěl jim o jejich nádherném kostele, tak mě i moji sestru poctily láhví prvotřídního portugalského vína. A to mi dosvědčuje, že mnohdy Pán Bůh odměňuje naše dobré skutky již zde na zemi.

Nikdy nezapomenu na chvíli, když při jednom setkání, když pobýval v Chicagu, jsem shledal Otce Ambrože v povznesené náladě. Tehdy mě objal a slavnostně pronesl: „Bratře Karle, radujte se se mnou, neboť jsem obdržel radostnou zprávu, že zemřela moje maminka. Již opustila naše slzavé údolí a raduje se s Pannou Marií v nebeské blaženosti." Zde jsem si uvědomil, že tento dominikánský provinciál prožívá pravdy naší víry opravdu do všech důsledků.

Měl jsem tehdy také možnost seznámit Otce Ambrože s manžely Homolovými. Jeho osobnost je natolik uchvátila, že ho jako bezdětní manželé požádali, aby se nechal adoptovat za jejich syna, což on ačkoli neobyčejně vzdělaný doktor filosofie a teologie, avšak s duší nevinného dítěte, pokorně s radostí přijal. Mezi Willowbrookem na předměstí Chicaga a českou republikou potom po léta proudila čilá korespondence. Od adoptovaného syna přicházely dopisy neobyčejné duchovní náplně a od manželů Homolových peněžní podpora a různé potřebné věci nejen pro Otce Ambrože, ale i na podporu kanonizačního procesu svaté Zdislavy a později také i pro sestry dominikánky, které o něho na sklonku života v době jeho nemoci ve znojemském klášteře pečovaly. Snad se brzy dočkáme zahájení procesu o blahořečení toho neobyčejného kněze, který se zasloužil o svatořečení paní Zdislavy z Lemberka a statečně provedl dominikánský řád dobou komunistického útlaku a který dovedl vnášet do života všech, kteří ho potkali, opravdovou radost Božích dětí. Jistě by měl nyní Otec Svatoš také velikou radost z toho, že jeden z jeho řádových spolubratrů, Dominik Duka, je nyní pražským arcibiskupem.

V době mého věznění byli v želivském koncentráku ve zvláštním oddělení Mosn. František Tomášek a mons. Karel Otčenášek, kteří byli po únorovém komunistickém puči v roce 1948 tajně, to znamená bez státního souhlasu, vysvěceni na biskupy. V Želivě jim byl zakázán jakýkoli styk s ostatními vězni. Mons. František Tomášek toto nařízení úzkostlivě dodržoval a proto asi komunisté doufali, že bude také tak poslušný, když dovolí, aby se stal správcem pražské arcidiecéze. Ale velmi se přepočítali. Biskup Tomášek se stal nekompromisním a tvrdým obhájcem církevních práv a skutečným nástupcem sv. Vojtěcha a přibývajícími tituly nejprve arcibiskupa pražského a potom kardinála jeho osobnost skutečně rostla. S biskupem Tomáškem jsem se v Želivě nepotkal, ale mám na něho krásné vzpomínky, když s námi prožil několik týdnů v roce 1945 v salesiánském ústavu v Ořechově u Polešovic, kde studoval Don Boskův výchovný systém, nazývaný preventivní, o kterém potom psal ve své odborné knize: Pedagogika.

Úplným opakem biskupa Tomáška byl Mons. Karel Otčenášek, který nařízení přísné izolace neustále přestupoval. Vzpomínám si, že jsem se s ním setkal právě 4.listopadu u zubního lékaře, který chodíval každé dva týdny do věznice. Jelikož v ten den byl svátek sv. Karla Boromejského, tak jsem biskupu Otčenáškovi blahopřál k jeho jmeninám a on mi blahopřání opětoval, když se dozvěděl, že se také jmenuji Karel. Strážný nám hned pohrozil trestem, ale Otec biskup se jen usmál a mávnul rukou na znamení, že si z toho nic nedělá. Biskup Otčenáše po propuštění ze Želiva nesměl zastávat ani úřad faráře a až do roku 1968 pracoval jako dělník v mlékárně.

Bezpečnostní personál želivského koncentračního tábora byl oblečen v uniformách četníků, aby se vzbudil dojem, že se nejedná o věznici, ale o občanské bezpečnostní soustředění, ve kterém je postaráno po všech stránkách o duchovní představitele pracujícího lidu. Když jsme o těchto četnících mluvili, tak aby nevěděli, že se o nich mluví, používali jsme k jejich označení anglické slovo sonnyboy (vyslovovali jsme je sanyboj), což mělo znamenat zkomoleninu pro synáčka – chlapečka. Tento název dobře vystihoval jejich působení, protože kromě striktního hlídání obou biskupů vykonávali svou službu docela přátelsky a kde mohli, tam si ji ulehčovali. Tak například jezuitský kněz Otec Pitrun, muž malé postavy jako biblický Zacheus skoro denně hned po setmění se vyšplhal na strom, ze kterého se přehoupl na zídku a z ní seskočil, aby pak v městečku navštěvoval známé rodiny a obstarával zprávy a potřebné věci v místních obchodech. Nosil nám tak denně čerstvé zprávy nejen z Československa, ale také ze zahraničního rozhlasu.

14.prosince 1953 jsem byl ze želivského tábora propuštěn. Velitel věznice mě doprovodil s malým kufříkem mých osobních věcí k želivské autobusové zastávce, kde mi předal vlakovou jízdenku z Humpolce do Lipníka nad Bečvou, který se nachází asi 7 kilometrů od mé rodné vesnice Veselíčka. Ještě před odjezdem se snažil velitel věznice ode mě vyzvědět, proč o mě Praha projevovala neobyčejný zájem a proč kvůli mně přijel z Prahy dvakrát lékař, aby mě vyšetřil. Já jsem mu ale nic o sobě nepověděl a byl jsem spokojen, že v úředních záznamech se o mé činnosti mlčí.

(Pokračování příště.)

Listy padající ze starého stromu života sbírá
Karel J. Chrobák

Konečná stanice: Lagos (5)

Drahá Mamino,

Nedaleko od našeho domu, kousek od města Lagos, bydlí jeden milionář. Ani nevím, jak se vlastně jmenuje, protože všichni ho nazývají „Pan Milionář". Takových milionářů tu sice žije několik, ale tento je z nich nejváženější. S každým se baví, na každého už z dálky volá a poptává se po dětech, po jejich zdraví i po zdraví jejich manželek.

Občas někomu poradí, co kde koupit a kde co spravit. Zkrátka, je to ideální muž a manžel. Žije tady už celá léta a kdykoliv někoho vidí na ulici každému mává na přivítanou. Každý ho chválí a říká, že takoví milionáři, ani muži se už dnes nerodí. Na každého se usměje a každému dítěti podá kytičku pro radost. Snad jediný, kdo mu závidí, jsou některé ženy. Ty si jen trochu povzdychnou a smutně je napadne: „Proč nemůže být takový také můj muž? Tak krásně bychom si spolu rozuměli. Ale nato už je pozdě, teď už je dávno pan Milionář zadaný.

Asi před třemi léty si Milionář pořídil nové letadlo. To vám byla krása! Svítilo do zlata, odráželo se v něm slunce, blyštělo se novotou. Samozřejmě, že se tenkrát u něj sešlo celé město. Nebyl snad jediný člověk, který by se na tu krásu nepřišel podívat a polaskat se s ní. A v duchu si každý povzdychnul: „Takovou krásu, kdybych měl doma!" A nemyslel při tom na svou manželku, ani na své dítě, ale na to nádherné letadlo. Od té doby pak k panu Milionáři chodilo stále víc a víc známých a každý si chtěl alespoň jednou udělat výlet s tím zlatým letadlem.

A pak se to stalo. Jednoho dne brzo ráno, ještě než se vyhouplo slunce na oblohu, šla nějaká žena na procházku a jak se tak chtěla zadívat na letadlo, aby v něm spatřila odraz vycházejícího slunce, zjistila, že na místě, kde vždy stávalo letadlo, je jen prázdný beton. Žena se nesmírně polekala a začala křičet: „Někdo nám ukradl letadlo!"

Ihned se seběhlo celé město. Přece se letadlo nemohlo samo od sebe ztratit! Přiběhl také pan Milionář a viděl, že

Camille na koni, jakých měl pan Milionář celé stádo.

pozemek, kde vždy stálo jeho letadlo, byl prázdný. Místo jeho „zlatíčka" tam zel jen holý beton. Toho se muž polekal. Přece nemohl někdo takové letadlo odnést! To letadlo musel odtáhnout nejméně párem volů, kteří se zapřahají do vozu. Nicméně letadlo bylo pryč.

Ovšem hned se rozběhla po městě šuškanda. Jednoho člověka napadla teorie, co když ten Milionář sám letadlo prodal, aby si mohl opatřit stádo koní. Další lidé z toho udělali, že musel letadlo prodat, protože mu došly peníze. A tak se nakonec začalo povídat, že Milionář je na mizině.

Aby pan Milionář zachránil svou reputaci, rozhlásil po městě že má peněz dost a že má nejen stádo koní, ale i nové letadlo. Aby mu lidé věřili slíbil, že každý pátek (u muslimů je to svátek jako u nás neděle – pozn. red.) vezme na vyhlídkový let do svého letadla tři děti. Tím tedy nakonec místní lidi upokojil a byl konec řečí. Ale ten kousek „slávy" ho stál hodně peněz.

Vzpomíná na Tebe Camille

Na základě vzpomínek a dopisů své dcery připravila Vladimíra Williams

And When Jesus Was Born, a Bright Star Appeared Over the Stable

There is a story that has been circulating on the Internet about a church Christmas pageant.

The day of the presentation finally arrived. A young girl named Jana was so excited about her part that her parents thought she was to be one of the main characters, though she had not told them what she was to do.

The parents of the children in the pageant were all there and one by one the children took their places. Jana's parents could see the shepherds fidgeting in one corner of the stage which was evidently intended to be a field. Mary and Joseph stood solemnly behind the manger. In the back three young wise men waited impatiently. But still little Jana sat quietly and confidently.

Then the teacher began. "A long time ago, Mary and Joseph had a baby and they named him Jesus," she said. "And when Jesus was born, a bright star appeared over the stable."

At that cue, Jana got up from her chair, picked up a large tin-foil star, walked behind Mary and Joseph and held the star up high for everyone to see.

When the teacher told about the shepherds coming to see the baby, the three young shepherds came forward and Jana jiggled the star up and down excitedly to show them where to come. When the wise men responded to their cue, she went forward to meet them and to lead the way, her face as alight as the real star might have been.

The playlet ended. They had refreshments. On the way home Jana said, with great satisfaction, "I had the main part!"

"You did?" her Mom asked, wondering why she thought that.

"Yes," she said, "'cause I showed everybody how to find Jesus!"

And ultimately that is what it means to walk in the light. It is to show to the world how to find Jesus. It is to live so that people see in you, every day, the love of Jesus. That is your part and it is the main part - to show the world how to find Jesus. The light of Christ never stops shining.

The light shines in the darkness and the darkness has not overcome it.

I would like to suggest one resolution for 2011 and a sort of prayer about making a resolution. The resolution has three parts, none of which can be left out; it is part of what is commonly called an act of contrition. The act is a plan to use God's grace.

"I firmly resolve *(a commitment)*, with the help of your grace *(you need help)*, to confess my sins *(name them)*, to do penance *(fix what can be fixed)* and to amend my life *(change)*.

"Almighty Father, with your grace, give me the strength to choose to solve just one problem in my life this year. Give me the honesty to face that one issue, that one relationship, that one memory, that one sin, that one illness, that one vice, that one habit, that one addiction, that sits there in my soul watching and chipping away at my strength, because I know deep down that this is what is keeping me down, year after year, from having a happy new year."

Is 2011 going to be *a year of the Lord*, or a *year of you?*

By Fr. John Slampak
The Observer, December 24, 2010

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Architectural Cubism in Prague

Now that we have visited the major points of interest on the left bank of the Vltava River and explored its islands, we will stroll along the right bank of the stream that divides Prague into two equally fascinating districts. Although we had surveyed the historic acropolis of Vyšehrad we have not viewed the Rašín Embankment immediately below that picturesque cliff.

Cubism, an avant-garde art form, is mainly associated with paintings pioneered by Picasso and Braque. After 1909, Prague became the second most important center (after Paris) of European Cubism. The stimuli of those two artists were assimilated not only by other painters and sculptors, but also by architects. In Bohemia the developers of cubistic architecture were also influenced by the works of some German philosophers and surprisingly, by late Gothic and Santini's baroque Gothic. The key personality and promoter of cubism in Czech architecture was Pavel Janák a pupil of Professor O. Wagner of the Viennese Academy. In 1911 Janák drew sketchbook studies of crystalline forms and façades and interiors of houses whose walls were dynamically broken up with oblique surfaces. These almost sculptural projects were quite far from the rationalism of O. Wagner's or J. Kotěra's rationalistic architecture. Janák intentionally introduced a purely individualistic trend in contrast to the architectonic modern style. He was soon followed by other architects and various artists who founded the Union of Graphic Artists.

Emil Králíček: A lamp in Jungmann Square

Josef Chochol: A Block of Flats, Neklanova 30

The first cubist projects to be realized in Prague were built in 1912 – 1913. The blueprints were drawn in the studios of Pavel Janák, Josef Gočár, Josef Chochol, Vladislav Hofman, and Emil Králíček. Architectural cubism, however, remained only a brief occurrence in modern art; a relatively few cubistic houses were built, of which the most noteworthy is Gočár's house "At the Black Mother of God" by the corner of Celetná street and the Fruit Market (Ovocný trh) in the Old Town (Our readers are asked to forgive the editorial leap!) The house is constructed of reinforced concrete. It replaced a previous baroque building from which it obtained its historical name and the statue of the black Madonna on the corner. The designing architect Gočár added cubistic details to the building in 1912. These elements are evident in the portal, the attic window frames, the little pillars between the windows and several small metal components. The building now contains a permanent exhibition of Czech cubism and it has been proclaimed a national cultural monument.

Before we return to the Rašín Embankment we must mention two more cubistic creations, namely an unusual cubistic lamppost in Jungmann Square (Jungmannovo náměstí) and the frame-work of the baroque statue of St. John of Nepomuk (sv. Jan Nepomucký) in Spálená Street. These sculptural cubistic creations were conceived by Emil Králíček.

And now let us review the villas under the Vyšehrad hill. All of them were designed by Josef Chochol between 1912 and 1914. In addition to the block of 5 houses located on the Rašín Embankment there are other nearby locations with unique cubistic details such as on Libušina Street 3 and Neklanova 30. The common characteristics of architectonic cubism are slanted triangular motifs in polygonal projected masonry. The tympanum topping the façade is sometimes supplemented by allegorical reliefs from Czech mythology.

Cubistic architecture, a purely Czech phenomenon, attracts many foreign architects and esthetic theoreticians as well as curious passersby who sometimes encounter these artistic treasures by mere accident.

Tony Jandáček

Otakar Novotný: A Block of Co-operative Houses, Elišky Krásnohorské 10-14

Photo on back page:
Josef Gočár: The House At the Sign of the Black Mother of God

